

Πας
 μυστικός
 τῷ
 Πνεύματι
 σαρκίνας
 τῷ
 θεοφοβῶ
 Πατέρων

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
 ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ
 ΣΑΛΤΙΣΜΑ**

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ
 Τὸν Στέφανον
 τὸ ἑμιαὐτῷ
 θεῷ Χριστόν
 ὡς Κύριον.

Σεπτέμβριος
 Ὀκτώβριος
 2007
 ἄρ. φύλ. 68

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΨΟΦΟΛΟΖΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΠΙΣΤΙΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 68
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια, διακόσμησης:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

691

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ
Κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

696

Ἡ ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ
ἢ ΑἲΡΕΣΙΣ;

698

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ὩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

700

ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΑΤΕ
ΕΠ' ΑΡΧΟΝΤΑΣ...

706

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

708

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

710

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ

712

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

716

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ἀρχιμανδίτου Νικηφόρου Νάσσου

Πολλές φορές οἱ ἄνθρωποι, θέλουν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσδύσουν μὲ τὴν πεπερασμένην διάνοιαν των εἰς τὸν ἀδιάστατον χῶρον τοῦ μυστηρίου του Πανσόφου Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ τῶν πάντων, νὰ ἐξερευνήσουν τὴν ἀνεξερευνητὸν βουλήν Του, νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν ἀνερμήνευτον πρόνοιάν Του ἐπὶ τῶν κτισμάτων καὶ νὰ ἐνοήσουν τὰ ὑπὲρ τὴν δυνάμιν των γεγονότα καὶ πράγματα λογικῶς. Δείγμα καὶ τοῦτο τῆς πεπτωκυῖας φύσεώς μας...

Εἰδικώτερον μάλιστα κατὰ τὴν σήμερον, εἰς τὴν γνωσιοκρατικὴν καὶ ὀρθολογιστικὴν ἐποχὴν μας, ὅπου ὑπερτονίζεται ἡ διανοητικὴ λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου, ἀρκετοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ζητοῦν ἐξηγήσεις καὶ ἀπαντήσεις σαφεῖς, περὶ τῶν ὅσων συμβαίνουν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, γεγονότων καὶ καταστάσεων ἢ σημείων, τὰ ὅποια βεβαίως ὑπηρετοῦν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, κατὰ θετικὸν ἢ ἀρνητικὸν τρόπον.

Αὐτοὶ συνήθως, ἐκφράζουν τὰς ἀπορίας των πρὸς τοὺς ποιμένας τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐκαιρῶς-ἀκαιρῶς πρὸς πᾶσαν κατεῦθυνσιν, ἀναμένοντες ἀπαντήσεις πειστικὰς... Τὰ ὅσα ἐρωτοῦν, συνοψίζονται περίπου ὡς ἑξῆς:

Διατὶ ἡ ἀδικία εἰς τὸν κόσμον, διατὶ οἱ πόλεμοι, διατὶ οἱ διωγμοὶ τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν, ἡ εὐδωσις τῶν ἀσεβῶν, τὰ σκάνδαλα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀδόκητοι θάνατοι, οἱ κατατρεγμοὶ τῶν ἀδυνάτων ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν, αἱ δοκιμασίαι τῶν λαῶν, οἱ σεισμοὶ καὶ οἱ λιμοὶ, οἱ πάσης φύσεως ἀντιξοότητες, κακουχίαι καὶ ἐπιβουλαί, θεομηνίαι, καταστροφαὶ κ.λ.π.;; Πῶς τὰ ἐπιτρέπει ὁ Θεός; Διατὶ τὰ ἀνέχεται; Διατὶ δὲν ἐπεμβαίνει κατὰ περιστάσιν δυναμικῶς, πρὸς ἀνατροπὴν τῶν κακῶν;

Ταῦτα περίπου ἐρωτᾷ ἰκανὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας καὶ διαπορεῖ.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ ἡ μερὶς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὀλιγοπιστοῦν καὶ κλονίζονται ἕνεκα τῶν συμβαινόντων εἰς τὸν κόσμον, σκανδαλίζονται, ἀπογοητεύονται καὶ προβαίνουν εἰς βλάβησιν καὶ ἀσεβῆ συμπεράσματα, ὡς λ.χ.: «ποῦ εἶναι ὁ Θεός;», «ἄδικος ὁ Θεός», κ.λ.π....

Ἄλλοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων σιωποῦν πρὸ τῶν γεγονότων καὶ δὲν ἐκφράζουν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας των. Ἄλλοι, τέλος, ἀποροῦν μὲν, ἀλλ' ὑποτάσσονται μετὰ πίστεως ἀκλονήτου εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Παναγίου Θεοῦ, διότι γνωρίζουν καὶ ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἔχει, πάντως, ὁ Θεὸς τὸν σκοπὸν Του, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὰ ἐπιτρέπει καὶ τὰ ἀνέχεται.

Ἦντως, τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ εἰς

τὸν κόσμον ἐρήμην τοῦ Θεοῦ, ἄνευ τῆς θείας εὐδοκίας (προηγούμενον θέλημα κατὰ τοὺς πατέρας) ἢ τῆς παραχωρήσεώς Του (ἐπόμενον θέλημα), δὲν ὑπάρχει δημιούργημα ἄμοιρον τῆς προνοητικῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος διὰ τῆς θείας καὶ ἐξόχου Προνοίας Αὐτοῦ κατευθύνει τὰ ὄντα εἰς ἓνα τέλος, κατὰ τὴν ἀπειρον βουλήν Του καὶ ἀνεξιχνίαστον. «Οὐδὲν ἀθετεῖ», ὡς λέγει τὸ πατερικόν. Βεβαίως, τὸ ζήτημα τῆς θείας προνοίας, ἢμπορεῖ νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ πλευρᾶς τῶν ἀνθρώπων, ἐντὸς μόνον τῶν πλαισίων τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κτίσιν ὁλόκληρον.

Τὰ ἀναλύουν θαυμασίως οἱ ἅγιοι καὶ ἱεροὶ τῆς ἐκκλησίας συγγραφεῖς. Αὐτοί, ὄντως, κατενόησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα αὐτῆς, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν συνοχὴν τῶν κτισμάτων, εἰς τὴν θείαν οἰκονομίαν, τὴν κένωσιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ φθαρέντος πλάσματός Του, εἰς τὸ Πάθος, τὸν Σταυρὸν, τὴν Ἀνάστασιν καὶ Ἀνάληψιν καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον, διὰ τῆς ἐκχύσεως τῶν θείων Του δωρεῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁδηγεῖ αὐτὴν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».

Αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μὲ τὰς ποικίλλας φανερώσεις καὶ ἐκφάνσεις αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Αὕτην ἐβίωσαν οἱ ἅγιοι ὄλων τῶν αἰώνων καὶ κατεστάθησαν σκεύη φανερώσεως τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν καὶ οὕτω μᾶς ὁμίλησαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διὰ τὴν Πρόνοιάν τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ ἐπὶ τῆς κτίσεως.

Ἄς ἴδωμεν, ὅμως, μίαν πατερικὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος τοποθέτησιν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς διαφωτίσει ἐπαρκῶς.

Βαδίζοντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τοῦ ὠκεανοῦ τῶν θαυμασίων Χρυσοστομικῶν συγγραμμάτων, ἀνεσύραμε κοχλίαν μετὰ πολυτίμων μαργαριτῶν! Πρόκειται περὶ μιᾶς σπουδαιοτάτης καὶ τὰ μέγιστα διδασκτικῆς-παιδαγωγικῆς ὁμιλίας τοῦ θειοτάτου πατρὸς καὶ οἰκουμενικοῦ τῆς ἐκκλησίας διδασκάλου.

Εἰς αὐτὴν, προσφέρει ἀπολογία τεκμηριωμένη ἐπὶ τοῦ προκειμένου προβληματισμοῦ καὶ δίδει ἀπαντήσεις εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐποχὴν του ζητοῦσαν νὰ ἐρευνήσουν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν στενὴν των λογικὴν.

Ἡ ἐν λόγῳ ὁμιλία, εἶναι πραγματεία ὁλόκληρος, συγγραφείσα κατὰ τὴν περίοδον τῆς δευτέρας ἐξορίας τοῦ ἁγίου (404-407 μ.Χ.), ἐπιγράφεται δὲ «Πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντας».

Εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ Ὁ Ἁγίου Ἰωάννου ὁ Χρυσόστομος, ἀπαντᾷ μετὰ πειστικότητος καὶ τῆς συνήθους εὐγλωττίας εἰς τὰς αἰτιάσεις φίλων καὶ πνευματικῶν τοῦ τέχνων, ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι τοῦ ἐξέφρασαν τὸν σκανδαλισμὸν των, ἀλλὰ καὶ τὴν δυσκολίαν των, νὰ κατανοήσουν τὰ ὅσα συνέβαινον τότε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν θλιβερά. Ἀποροῦσαν καὶ διερωτῶντο· πῶς ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, ὥστε ἓνας ἅγιος Ἱεράρχης, ὁ Χρυσόστομος, νὰ ἀπομακρύνεται ἐκ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ ποιμνίου του· πῶς γίνεται νὰ ἐπικρατεῖ ἡ φαυλότης καὶ ἡ ἀδικία, νὰ θριαμβεύουν οἱ ἐχθροὶ του καὶ νὰ δοκιμάζεται ἡ πίστις τῶν πολλῶν;

Εἶναι, ὄντως, ἐπίκαιρα τὰ ὅσα ἀνέπτυξε τότε ὁ πολυπαθὴς ἱεράρχης καὶ ἰσχύουν βεβαίως καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἐποχὴν.

Μίαν πενιχρὰν παρουσίαν καὶ ἀνάλυσιν θὰ ἐπιχειρήσωμεν, ὥστε νὰ λάβομεν ἅπαντες διδαχὴν ὀρθὴν καὶ νὰ ἐμψυχωθῇ τὸ φρόνημά μας, τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ, ὅταν καὶ ἡμεῖς γινόμεθα ἐνίοτε θεαταὶ τῶν λυπηρῶν τῆς παρούσης ζωῆς.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς θεολογικῆς του μελέτης ὁ ἱερός διδάσκαλος ὑπογραμμίζει ὅτι θὰ συλλέξει παραδείγματα, ὅχι μόνον ἐκ τῶν θείων Γραφῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γεγονότων καὶ πραγμάτων τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου, προκειμένου νὰ χορηγήσῃ φάρμακον εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν -ὅπως τὴν ὀνομάζει- τοῦ σκανδαλισμοῦ, πρὸς θεραπείαν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ αὐτὴν.

Τονίζει ὅτι ἡ αἰτία τῆς τόσον μεγάλης αὐτῆς ἀσθενείας εἶναι «*ἡ πολυπράγμων καὶ περιέργος γνώμη καὶ τὸ βούλεσθαι πάντων τῶν γινομένων εἰδέναι τὰς αἰτίας ἀπάσας καὶ φιλονεικεῖν τὴν ἀκατάληπτον καὶ ἄρρητον τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν, τὴν ἀπέραντον καὶ ἀνεξιχνίαστον περιεργάζεσθαι ἀναισχύντως καὶ πολυπραγμονεῖν*»¹.

Ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας τοῦ σκανδαλισμοῦ εἶναι ἡ -κατὰ τὸν ἱερόν πατέρα- πολυάσχολος καὶ περιέργος διάθεσις καὶ τὸ νὰ ἐπιζητῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίξῃ ὅλες τὶς αἰτίες τῶν γεγονότων καὶ νὰ ἀντιμάχεται τὴν ἀκατάληπτον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ με ἀναισχυντίαν καὶ νὰ τὴν πολυεξετάζει ἰταμῶς. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὄντως ἐκφράζεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία καὶ πεπτωκότης!

Ὁ σοφὸς συγγραφεὺς, παρουσιάζει ἐν συνεχείᾳ τὸν μέγαν Παῦλον, τὸν ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, ὁ ὅποιος, καίτοι μέγας καὶ σπουδαῖος, σοφὸς καὶ δυνατός, καταλαμβάνεται ἀπὸ θάμβος καὶ ἔκστασιν, ὡσάκις βλέπει με τοὺς πνευματικούς του ὀφθαλμούς τὸ ἀπύθμενον πέλαγος τῆς θείας γνώσεως καὶ προνοίας τοῦ Θεοῦ! Ἐν προκειμένῳ δέ, εἶναι ἐκπληκτικὴ μία ἐπισήμανσις τοῦ Χρυσοστόμου, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ γνωστοῦ χωρίου τοῦ ἀποστόλου: «*ὁ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ*

γνώσεως Θεοῦ, ὡς ἀνεξερεύνηται τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ»².

Δὲν εἶπε -λέγει ὁ Χρυσόστομος- ὅτι εἶναι ἀπλῶς ἀκατανόητες οἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ «*ἀνεξερεύνητες*», διότι ὅχι μόνον δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὰς ἐνοήσῃ ὁ χοϊκὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐρεύνης αὐτῆς δὲν κατορθῶνῃ! Ὅχι μόνον εἰς τὸ τέλος δὲν φθάνει, ἀλλ' οὔτε τὴν ἀρχὴν τῶν οἰκονομιῶν δὲν δύναται νὰ εὔρῃ...

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ περισπούδαστον πραγματείαν τοῦ ἁγίου, ἐμφιλοχωροῦντες, εὐρίσκομεν ἀρκετοὺς θησαυρούς! Συναντοῦμεν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν θεολογικὴν σοφοτάτην διατύπωσιν, ὅτι τὰ περὶ Θεοῦ «*Ἰὼ καὶ Πνεύματι ἁγίῳ δὴλα μόνον ἅπαντα μετ' ἀκριβείας, ἐτέρῳ δὲ οὐδενί*»³. Μόνον εἰς τὸν Ἰῶν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, λέγει, εἶναι φανερά τὰ τοῦ Θεοῦ με ἀκριβείαν καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον! Φέρει δὲ μαρτυρίαν ἐκ τῶν δύο ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, Ἰωάννου καὶ Παύλου. Ἐννοοῦμεν λοιπόν, πόσον ἄτοπον καὶ ἀσεβὲς εἶναι τὸ πείσμα ἐνίων ἀνθρώπων καὶ ἡ μεγάλη περιέργειά των νὰ γνωρίζουν τὰ πάντα περὶ τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ, μὴ ἀρκούμενοι, εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια Αὐτὸς ἀποκαλύπτει καὶ φανερῶναι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Ἡ θεομίσητος ὑπερηφάνεια ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψις πνευματικῆς παιδείας καὶ πίστεως, δημιουργεῖ τὴν ἀσύνετον καὶ ἀδιάκριτον προσπάθειαν πρὸς ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς, καὶ τότε... φανερὰ ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀσθένεια -κατὰ τὸν Ἰωάννην Χρυσόστομον- τοῦ σκανδαλισμοῦ... Ὅμως ἄς προσωρήσομεν.

Ἡ πλουσία ἔλλαμψις τοῦ πνεύματος εἰς τὸν δεινὸν ἐρμηνευτὴν τῶν Γραφῶν, ἐκφαίνεται ζωηρῶς καὶ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τὴν ὁποῖαν πραγματοποιεῖ ὁ χρυσορρήμων πατήρ, εἰς τὸ γνωστὸν χωρίον τῆς Γενέσεως: «*εἶδεν ὁ Θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν*»⁴.

Διατὶ ὁ Θεὸς ἐπαινεῖ τὰ ἔργα Του, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου;

Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι τέλεια τὰ ἔργα τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ; Ποῖος ἀμφιβάλλει διὰ τὴν τελειότητα τῆς δημιουργίας, τὸν πλουσιώτατον στολισμὸν τῆς κτίσεως καὶ τὴν ἀρτιότητα πάντων τῶν θείων ποιημάτων, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν;

Βεβαίως καὶ εἶναι τὰ πάντα «*καλὰ λίαν*»! Τὰ ἐπαινεῖ ὁ Θεός, λέγει ὁ ἱερός συγγραφεὺς, με σκοπὸν νὰ ἐμφράξῃ διὰ παντὸς τὰ στόματα τῶν ἀνοήτων καὶ περιέργων, οἱ ὅποιοι ἐπρόκειτο διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ συζητοῦν ἀφελῶς περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, νὰ κρίνουν ἀπρεπῶς καὶ νὰ ἀμφισβητοῦν με ἰταμότητα τὴν ἐπὶ τῶν κτισμάτων ἐνεργουμένην πρόνοιαν Αὐτοῦ. Ἐπομένως, ὅταν ὁ Ἰδιὸς ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁρατοῦ καὶ ἀο-

2) Ρωμ. ια', 33.

3) Ἐνθ. ἀνωτ., ὁμιλία Ἱ. Χρυσοστόμου, σελ. 492.

4) Γεν. α', 31.

1) Ἱ. Χρυσοστόμου, συγγράμματα, ἐκδ. Ε.Π.Ε., τόμος 33, σελ. 482.

ράτου, ονομάζει «καλὰ λίαν» πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ, περιττεύει πᾶσα ἀνθρωπίνη γνώμη καὶ κρίσις περιεργός! Νὰ σιωπᾶς ἀνθρωπε ἐνώπιον τῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσεσαι εἰς τὸν Δημιουργόν, ὅπως σιωπᾶ ὁ πηλὸς ἐνώπιον τοῦ κεραμέως, θὰ συμπληρώσει ὁ χαριτώνυμος Ἰωάννης εἰς τὸν θεολογικώτατον αὐτὸν σχολιασμόν του. «Καὶ ἐπὶ τῶν οἰκονομιῶν καὶ ἐπὶ τῶν κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, ἣν παρέχει σιγῆν ὁ πηλὸς τῷ κεραμεῖ, ταύτην καὶ αὐτὸς τῷ ποιήσαντί σε Θεῷ παρέχε ἀνθρωπε»⁵. Σπουδαιοτάτη διδαχὴ!

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὁρατὴ ταύτη κτίσις, ἡμπορεῖ νὰ διδάξῃ τὸν ἀνθρωπον περὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ παναγάπης τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνεξιχνιάστου προνοίας Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν παρουσιάζομεν, εὐρισκόμεθα πρὸ ἐνὸς καταγιγισμοῦ παραδειγμάτων, παρατιθεμένων ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πατρός. Ἀναφέρεται εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον, εἰς τὰ νέφη καὶ τὰς ἐποχάς, εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, εἰς τοὺς ἀνέμους, τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γένη, εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ ζῶα αὐτῆς κ.λ.π. Ἀκόμη ἡ ἀναφορά του ἐπεκτείνεται εἰς λίμνας καὶ πηγὰς καὶ ποταμούς, εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, εἰς ὄρη καὶ κοιλάδας, εἰς ὄρμους καὶ ἀκτές, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τροφάς, τὰς τέχνας, τὴν φύσιν τῶν στοιχείων ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνετελέσθη ὁ ἀνθρωπος, εἰς τὴν χρησιμότητα τῶν ζῶων καὶ φυτῶν καὶ ἄλλων δημιουργημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπηρετοῦν τὸν ἀνθρωπον κ.λ.π.⁶ Ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα, διδασκόμεθα τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ ἱερὸς συγγραφεὺς, ἀναφωνῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ προφητικόν: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»⁷.

Πέραν τούτων, καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος φανερώνει τὴν ἀγάπην καὶ πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, σημειώνει ὁ ἅγιος πατήρ, ἀναφερόμενος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βιολογικὸν θάνατον, τὴν ρῆξιν τῆς ψυχρωματικῆς συμφοῦας, ἡ ὁποία ἐπέρχεται μετὰ τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ.

Μέγας διδάσκαλος φιλοσοφίας εἶναι ὁ θάνατος, κατὰ τὸν Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν μας διὰ νὰ παιδαγωγῇ τὴν σκέψιν μας, νὰ χαλιναγωγῇ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μας, νὰ καταπαύῃ τὰ κύματα καὶ νὰ φέρῃ τὴν γαλήνην τὴν πραγματικὴν⁸. Κατόπιν τῆς παραθέσεως τῶν ἀνωτέρω, διερωτᾶται ὁ ἅγιος, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ ἀνθρωπος, ἔχων ἐνώπιόν του τόσα δείγματα ἀπτὰ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, τόσας ἐκφάνσεις τῆς ἀγάπης Του, μέσα ἀπὸ τὴν δημιουργίαν, ἀπὸ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἀπὸ τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἀπὸ τὰ σχετικὰ μετὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ τόσα ἄλλα, νὰ ἀμφι-

βάλλῃ περὶ αὐτῆς; Συμβουλεύει δὲ νὰ μὴν παραμένῃ ὁ ἀνθρωπος εἰς τὰ παραδείγματα ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ τὰ ὑπερβαίῃ μετὰ τὸν λογισμόν του καὶ νὰ θεωρῇ διὰ τῆς κτίσεως τὸν Κτίστικὸν καὶ Θεόν. Ἐντὸς δὲ ὀλίγων φράσεων, συνοψίζει ὁ Χρυσόστομος τὴν περὶ τῆς θείας προνοίας ἱεράν του διδασκαλίαν ὡς ἐξῆς: «Ἀνερμηνεύτως ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια καὶ ἀκατάληπτος αὐτοῦ ἡ κηδεμονία, ἄρρητος ἡ ἀγαθότης καὶ ἀνεξιχνίαστος ἡ φιλανθρωπία»⁹.

Εἶναι, λέγει, ἀνεξήγητος ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκατάληπτος ἡ φροντίς Αὐτοῦ διὰ τὸν ἀνθρωπον καὶ τὴν κτίσιν. Ἀκόμη, εἶναι ἀνέκφραστος ἡ ἀγαθότης Του καὶ ἀνεξερεύνητος ἡ φιλανθρωπία Του.

Σχετικῶς δὲ μετὰ τὰ λυπηρὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, μᾶς παραινεῖ ὁ ἅγιος νὰ μὴν περιεργαζόμεθα τὸ πῶς, τὸ διατὶ καὶ τὸ ἔνεκα ποίου σκοποῦ ταῦτα συμβαίνουν. Ὁ Θεὸς γνωρίζει διατὶ παραχωρεῖ νὰ συμβοῦν. Καὶ ἐδῶ πάλιν δὲν ἀφήνει τὸν λόγον ἀμάρτυρον ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς, ἀλλὰ τεκμηριώνει τὴν διδαχὴν διὰ τῆς χρήσεως τοῦ παραδείγματος τοῦ ἱατροῦ. Ὑποτάσσεται πᾶς ἀνθρωπος εἰς τὸν ἱατρὸν, προκειμένου νὰ θεραπευθῇ, χωρὶς αἰτιώσεις, ἄνευ διαμαρτυριῶν. Εἶναι ἀνοησία μεγάλη τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ἐξετάσῃ ὁ ἀσθενὴς τὰς μεθόδους τῆς θεραπείας, τὰς ὁποίας διὰ τὸ καλόν του ἐνεργοποιεῖ πρὸς αὐτὸν ὁ ἱατρός.

Δὲν διαμαρτύρεται ὁ ἀσθενὴς ὅταν βλέπει τὸν θεράποντα ἱατρὸν νὰ καίῃ, νὰ κόπτῃ, νὰ δίδῃ φάρμακα πικρὰ εἰς αὐτόν, διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία του, ὡς ἐπιθυμεῖ. Ὅχι μόνον δὲν διαμαρτύρεται, ἀλλ' ὀφείλει χάριτας εἰς τὸν ἱατρὸν, καὶ διὰ τὴν καύσιν καὶ διὰ τὴν τομὴν καὶ διὰ τὰ φάρμακα, παρόλον ὅπου δὲν εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ θεραπευθῇ διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἀνωτέρω μεθόδων τῶν ἱατρικῶν. Πόσον ἀνόητος, ὅμως, εἶναι ὁ ἀνθρωπος, ὅταν ἐξετάξῃ τὰς μεθόδους τοῦ μεγάλου ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἀπείρῳ Σοφίᾳ καὶ Ἀγάπῃ Αὐτοῦ, μετέρχεται πολλὰ καὶ ποικίλλα μέσα πρὸς σωτηρίαν καὶ ἴασιν τοῦ ἀνθρώπου, ἔστω καὶ τὰ μέσα αὐτὰ ἐνίοτε εἶναι ὀδυνηρά; Μᾶς δημιουργεῖ πόνον ἢ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ τοῦ Θεοῦ κάποιες φορές, ἀλλ' ὁ πόνος αὐτὸς μᾶς ταπεινώνει, μᾶς εὐαίσθητοποιεῖ, μᾶς προσγειώνει, μᾶς συμβιβάζει μετὰ τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ ὅπωςδῆποτε μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν μονίμως ἀνοικτὴν ἀγκάλην τοῦ Θεοῦ. Πολλὰς φορές προτρέχουν οἱ ἀνθρωποὶ εἰς τὴν ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων - κατὰ κανόνα αὐθαιρέτων - ἐξ ἀφορμῆς τινῶν θλίψεων, ἀντιξοοτήτων, διαφορῶν δεινῶν τοῦ παρόντος βίου. Ὅχι, ὅμως, ἀνθρωπε, βροντοφωνεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐὰν εἶσαι τολμηρὸς καὶ φιλόνηκος «καὶ τὸ τέλος ἀνάμεινον τῶν γινομένων», περίμενε τουλάχιστον τὸ τέλος ὧσων ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ συμβοῦν καὶ θὰ ἐννοήσεις τότε διατὶ τὰ παρεχώρησεν ἡ ἄπειρος Σοφία Αὐτοῦ!

5) Αὐτόθι, σελ. 502.

6) Αὐτόθι, σελ. 522.

7) Ψάλμ. ργ', 24.

8) Ἱ. Χρυσόστομου, αὐτόθι, σελ. 530.

9) Αὐτόθι.

Κατὰ τὴν ἀνερμήνευτον καὶ ἀβυσσαλέαν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, κάποια γεγονότα τοῦ παρόντος βίου, φανερόνουν τὸν σκοπὸν των, καὶ οὕτω λύεται ἡ ἀπορία τῶν πολλῶν. Ἐνίοτε παρέχονται καὶ ἀμοιβαὶ καὶ βραβεῖα καὶ ἡ δικαίωσις τῶν κατατρεγμένων καὶ ἀδικουμένων τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ὡσαύτως βλέπομεν καὶ τὰς παιδευτικὰς παραχωρήσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀμετανοήτως ἀμαρτάνοντας, ἢ εἰς τινὰς τῶν ἀσεβῶν κ.λ.π.

Πάντα ταῦτα ὅμως, μερικῶς συμβαίνουν, κατὰ θεῖαν βουλήν, σποραδικῶς ἐκτιλίσσονται εἰς τὸν κόσμον, ὄχι γενικῶς, πάντοτε καὶ εἰς ἅπαντας. Ἀπὸ τὰ συμβαινόμενα εἰς τὸν κόσμον -κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ ἢ κατὰ παραχώρησίν Του- ἄλλα ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νὰ φανερωθῇ ὁ σκοπὸς των καὶ νὰ διευθετηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἄλλα ὅμως τὰ ἀφήνει νὰ τακτοποιηθοῦν εἰς τὴν μέλλουσα ζωὴν, κατὰ τὴν ἐλευσομένην Δευτέραν Αὐτοῦ ἔνδοξον Παρουσίαν.

Δέν λύονται καὶ δὲν φανεροῦνται τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Διαφωτιστικὴ ἢ ἐπισήμανσις τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὰς αἰτιάσεις τῶν πολλῶν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, λέγει, ἐπειδὴ δὲν ἦτο γνωστὸς ὁ λόγος περὶ τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐπέτρεπε ὁ Θεὸς καὶ ἐλάμβανον χώραν τὰ πάντα εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, καὶ ἀμοιβαὶ καὶ βράβεια τῶν ἐναρέτων καὶ ἀνταποδώσεις τῶν φαύλων καὶ ἀσεβῶν.

Κατὰ τὴν περίοδον ὅμως τῆς χάριτος, τὴν Καινὴν Διαθήκην, δὲν πραγματοποιεῖται ἀπολύτως ἡ φανέρωσις τῶν γενομένων, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς τὰ λυπηρὰ συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐνῶ τὰ εὐχάριστα ἀναμένουν τὴν ἀναχώρησίν μας ἀπὸ τὴν ἐδῶ παροικίαν, τὴν ἐπίγειον ζωὴν¹⁰. Ἐπομένως, ὅ,τι δὲν ἴδωμεν ἐδῶ, ὅπωςδὴποτε θὰ τὸ ἴδωμεν ἐκεῖ, φανερούμενον καὶ ἀποκαλυπτόμενον...

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω λίαν ἐνδιαφέροντα καὶ διδακτικὰ, συνεχίζει τὴν πνευματικὴν ἄρδευσιν τῶν ψυχῶν μας ὁ ὄντως χρυσορρεϊθρος ποταμὸς τῆς ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ μᾶς ἐκθέτει παραδείγματα ἀγίων ἀνδρῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὅποιοι ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἀδηλον πρόνοιαν τοῦ Παναγίου Θεοῦ, ὑπέμειναν θλίψεις, πειρασμοὺς καὶ ἄλλα δεινὰ καὶ ἔγιναν εὐάρεστοι εἰς τὸν Κύριον, ἕνεκα τῆς μεγάλης των ὑπομονῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν, ἀναφερόμεθα εἰς τὸν δίκαιον Ἀβραάμ, τὸν πατριάρχην, τὸν ἀνθρωπον ὄντως τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀβραάμ «παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν», ὅπως λέγει ὁ θεσπέσιος Παῦλος¹¹, δηλονότι, χωρὶς ἐλπίδα ἐπίστευσε, ἐστηριγμένος εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν. Ἐγκατέλειπε πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐλπίδα καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅποια τὰ πάντα δύναται νὰ νικήσῃ, λέγει ὁ Χρυσόστομος, τὰ πάντα κατορθώ-

νει νὰ ἐπιτύχῃ. Καὶ ὄντως, τὰ ἐμπόδια τοῦ γήρατος καὶ ἡ στείρωσις τῶν Σάρρας κατενικήθησαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγεννήθη ὁ εἰς τύπον Χριστοῦ εὐλογημένος Ἰσαάκ.

Ἐκεῖ δέ, ποῦ ἐφανερώθη περιτράνωσ ὄλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡγιασμένης ψυχῆς τοῦ Ἀβραάμ, ἦτο κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ υἱὸν του εἰς Αὐτόν. Θαυμάζει ὁ οὐρανοβάμων Χρυσοστομικὸς νοῦς τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ δικαίου Ἀβραάμ εἰς τὸν Θεόν. Καίτι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ θυσία αὐτὴ ἀποτελοῦσε μίαν ἀναίρεσιν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, συμφώνως μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀβραάμ θὰ ἐγίνετο πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν, ἐν τούτοις, δὲν περιεργάσθη τὴν θεῖαν βουλήν. Καὶ ἦτο, λέγει, τόσον ὀλοκληρωτικῶς ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς δοθείσης προσταγῆς τοῦ Κυρίου του, ὥστε **δύο φορὰς** κατὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν καλεῖται ἐξ οὐρανοῦ, ὄχι μίαν, προκειμένου νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν.

«Ὁὐ γὰρ εἶπεν αὐτῷ Ἀβραάμ ἀπλῶς, ἀλλὰ Ἀβραάμ Ἀβραάμ», λέγει ὁ Χρυσόστομος, διότι ἠθέλησεν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὀρμητικὴν του διάθεσιν διὰ τὴν θυσίαν, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ! Ποῖος ἔχει τόσην πίστιν, ὡσὰν τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔζησε καὶ πρὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς Χάριτος;

Ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης πολλὰς περιπτώσεις παρουσιάζει εἰς τὴν πραγματείαν του ὁ ἱερὸς πατὴρ πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν θέσεών του, τὰς ὁποίας διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν θὰ ἀναφέρομεν. Ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ποικίλλας θλίψεις καὶ δοκιμασίας τῶν ἀγίων ἐνδόξων μαρτύρων καὶ ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ὁ Χρυσόστομος φθάνει εἰς τὸν Θεῖον Διδάσκαλον καὶ κάμει λόγον περὶ τοῦ ἐνδόξου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου νὰ διδάξῃ τὰ πρέποντα εἰς τὰ σκανδαλισθέντα πνευτικά του τέκνα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ δι' αὐτῶν εἰς πάντας ἡμᾶς.

Αὐτὸς ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, λέγει, ὁ ὁποῖος ἐστήριξε τὴν οἰκουμένην, διέλυσε τὴν πλάνην, ἔκαμε τὴν γῆν οὐρανόν, ἠχρήστευσε τὸν ἄδην καὶ κατετρόπωσε τὸν διάβολον, αὐτὸς ὁ πανσεβάσμιος Σταυρὸς, δὲν ἔγινε σκάνδαλον εἰς τοὺς πολλοὺς; Καὶ παραπέμπει εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Παῦλον, ὁ ὁποῖος διετρανώνει στεντορεῖως εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι «*Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δὲ μωρία*».

Τὶ λοιπόν, διερωτᾶται ὁ Χρυσόστομος, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ σταύρωσις καὶ νὰ προσφερθῇ ἡ ἐξιλαστήριος ἐκείνη θυσία, ἐπειδὴ τοῦτο ἀπετέλεσε σκάνδαλον διὰ κάποιους ἀνοήτους καὶ ἀσεβεῖς; Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ δόξα Αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ καύχημα καὶ δόξα καὶ διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν. «*Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὶ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου*» βροντοφωνεῖ ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος. Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις τῆς

10) Αὐτόθι, σελ. 544.

11) Ρωμ. δ', 18.

Ἐκκλησίας τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ Ἀναστάσιος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν καὶ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἀντικρύζομεν τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν καὶ τὴν θυσίαν Αὐτοῦ! Καὶ ὅταν συμβαίνει κάποιες φορὲς νὰ ὀμιλοῦμε περὶ τῆς ἀδικίας ἢ ὅποια κυριαρχεῖ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ διαμαρτυροῦμεθα δι' αὐτὴν εἰς τὸν Θεόν, ἅς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι ἐλάβομεν τὴν σωτηρίαν, τὴν γενομένην ἐν τῷ Σταυρῷ! Τὸ ἐκφράζει θαυμάσια τὸ δοξαστικὸν τῶν ἑσπερίων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ· «καὶ κατὰρα λέλυται καταδίκης δικαίας, ἀδίκῳ δίκη τοῦ δικαίου κατακριθέντος»¹².

Ἡ σωτηρία ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀδικίαν τοῦ Σταυροῦ, ἢ ὅποια ἔγινε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀναγκαιοτάτη λοιπὸν ἐν προκειμένῳ ἡ θεολογικὴ αὐτὴ ὑπόμνησις τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου περὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ἀπὸ τὸν Κτίστην ὁμως, καὶ πάλι ἐπιστρέφει καὶ κατέρχεται εἰς τὰ κτίσματα ὁ ἅγιος πατήρ, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν συνήθη τακτικὴν του ἀντλεῖ παραδείγματα, τὰ ὅποια διανθίζουν τὸν καλλιπέστατον λόγον του. Ὅμιλεῖ διὰ τὰς προϋποθέσεις τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πολλῶν.

Τὸ σκάνδαλον δὲν ἐπισυμβαίνει ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν καὶ φύσιν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διάθεσιν τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τῶν πραγμάτων, ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν, τῶν προσώπων, τῶν κατὰστασεων κ.λ.π.

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ θεὰ τοῦ ἡλίου ὠφελεῖ τοὺς ὑγιεῖς ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι ἀπολαμβάνουν τὸν «φωστήρα τὸν μέγαν», ὅπως τὸν ὀνομάζει ἡ Γραφή. Ὁ ἴδιος ὁμως, ὁ ἥλιος βλάπτει τοὺς ἀσθενεῖς ὀφθαλμούς. Τὶ λοιπὸν, διερωτᾶται ὁ Χρυσόστομος, «οὐκ ἔδει γενέσθαι τὸν ἥλιον»¹³; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὁ ἥλιος; Ἀλλοίμονον!

Καὶ τὸ μέλι, λέγει ἐν συνεχείᾳ, φαίνεται πικρὸν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Τὶ λοιπὸν, ἔπρεπε καὶ τοῦτο νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον;

Ἀναχωρεῖ ὁμως καὶ πάλιν ἐκ τῶν ὑλικῶν καὶ μεταβαίνει ἐκ νέου εἰς τὰ πνευματικὰ ὁ μέγας ῥήτωρ τῆς ἐκκλησίας καὶ κάμει λόγον διὰ τὰς Ἱερὰς Γραφάς. Πόσοι καὶ πόσοι, δὲν ἐσκανδαλίσθησαν ἐκ τῶν Γραφῶν;

Πόσοι αἰρέσεις δὲν ἐστήριζαν τὴν πλάνην τῶν ἐπάνω εἰς τὰς Γραφάς; Ἐπρεπε λοιπὸν, λέγει, νὰ ἐξαλειφθοῦν οἱ Ἅγιοι καὶ Ἱερῆς Γραφές, ἕνεκα τῶν ὅσων ἐσκανδαλίσθησαν ἐξ αὐτῶν, ἢ νὰ μὴν εἶχον δοθεῖ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀρχήν; Πειστικὰ ὄντως τὰ παραδείγματα τοῦ ἱεροῦ πατρός;

Προσθέτει καὶ ἄλλα πολλὰ ἢ χαριτωμένη γρα-

φίς του πρὸς τεκμηρίωσιν τοῦ λόγου, καὶ μὲ μίαν ὠραίαν φράσιν μᾶς συνιστᾷ νὰ μὴν παραξενευόμεθα δι' ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. «Οὐ τοίνυν ξενίζεσθαι χρὴ τοῖς γινομένοις»¹⁴.

Ποία ὁμως ἡ αἰτία, ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος, διὰ τὴν ὁποίαν τόσα πολλὰ συμβαίνουν, καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, τόσοι κίνδυνοι, τόσοι πειρασμοί, τόσοι ἐπιβουλαί; Καὶ πάλιν ἡ πεφωτισμένη καὶ σοφὴ ἀπάντησις τοῦ θεοπνεύστου συγγραφέως καλύπτει πᾶσαν ἀπορίαν καὶ ἔνστασιν: «Παλαιστρα ὁ παρὼν βίος ἐστί, γυμνάσιον καὶ ἀγών, χωνευτήριον, βαφεῖον ἀρετῆς»¹⁵. Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι παλαιστρα, εἶναι γυμναστήριον καὶ ἀγών, εἶναι ἀκόμη χωνευτήριον καὶ βαφεῖον ἀρετῆς...

Νὰ μὴ σκανδαλιζόμεθα λοιπὸν, μᾶς προτρέπει ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης, ἀπὸ τίποτε, οὔτε ἀπὸ κάποιους ποιμένας οἱ ὅποιοι γίνονται λύκοι βαρεῖς, οὔτε ἀπὸ τὴν φαυλότητα ἐνίων ἀρχόντων ἀσεβῶν, οὔτε ἀπὸ ἄλλα ἀντίξοα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, διότι ἔχομεν ἐνώπιόν μας τοὺς ἁγίους μας, τῶν ὁποίων τὰ φωτεινὰ ὑποδείγματα θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμεν, κατὰ τὴν πορείαν μας τὴν πνευματικὴν. Καὶ ὅποιος ὑπομείνει τὰ λυπηρὰ τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ ὑποταχθῇ μετὰ πίστεως εἰς τὴν ἀνεξερεύνητον Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅπωςδῆποτε θὰ ἀμοιφθῇ, λέγει ὁ θεοφόρος πατήρ! Αὐτὸ ἀποτελεῖ παρηγορία τῶν πονεμένων καὶ τόνωσις ψυχικὴ!

«Πάντως γὰρ, πάντως, κείσεται ὑμῖν ἀμοιβή, οὐ τῶν πόνων ἴση, ἀλλ' ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἄφατος»¹⁶.

Ἡ ἀμοιβὴ δὲν θὰ εἶναι, λέγει, ἀντίστοιχος πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰς δοκιμασίας ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὑπετάχθησαν εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ θὰ εἶναι κατὰ πολὺ ἀνωτέρα, θὰ εἶναι ὄντως ἀνέκφραστος ἀμοιβὴ καὶ ἀνταπόδοσις! Τόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!...

Ταῦτα καὶ ἕτερα προσέφερον ἐκθύμως ὡς ἀπάντησιν ἀλλὰ καὶ κατήχησιν πατρικὴν πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὑψηλὸς διδάσκαλος καὶ ἅγιος ποιμὴν, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Δι' αὐτῶν διδάσκει διαχρονικῶς καὶ πάντας ἡμᾶς.

Ἄς πλουτισθῇ λοιπὸν, ἕκαστος ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς πολυτίμους μαργαρίτας τῶν σοφῶν διδαγμάτων τοῦ θειοτάτου τῆς ἐκκλησίας φωστήρος καὶ πατρός. Ἄς ἐμπνευσθοῦν ἅπαντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν, οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν λόγων, ἀλλὰ προπάντων ἐκ τοῦ ἱεροῦ παραδείγματος τοῦ μαρτυρικοῦ Ἱεράρχου, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν ὁσίαν κοίμησίν του εἰς τὴν ἐξορίαν, κατέλιπεν εἰς ὅλους τὴν μεγαλυτέραν διδαχὴν, προφέρων τὰ ἱερὰ καὶ ἀνεπανάληπτα ἐκεῖνα λόγια: «ΔΟΞΑ Τῷ ΘΕῷ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΑ».

12) Βλ. Δοξαστικὸν «Δεῦτε πιστοί», τῶν ἑσπερίων τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου.

13) Ἱ. Χρυσόστομος, αὐτόθι, σελ. 594

14) Αὐτόθι, σελ. 614.

15) Αὐτόθι, σελ. 618.

16) Αὐτόθι, σελ. 634.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τὴν 11η Ὀκτωβρίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποσκοποῦσα κυρίως εἰς τὴν μᾶλλον εὐρυθμοτέραν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ὁλοένα αὐξανομένου χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς ἀγωνιζομένης διὰ τὴν ὀρθὴν τήρησιν τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων μερίδος τοῦ Ρωσικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ, καὶ -πρὸς τοῦτω- ἅφ' ἑνὸς μὲν ἀντιλαμβανομένη τὴν αἰσθητὴν ἔλλειψιν καὶ χρεῖαν μονίμου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ παρουσίας εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἅφ' ἑτέρου δὲ προσβλέπουσα εἰς μίαν ἐν γένει ἀδυναμίαν καὶ δυσχέρειαν μεταβάσεως τῶν μελῶν τῆς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν - ἔνεκα εὐνοήτων αἰτιῶν- ἀπεφάνθη καὶ ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως, ὅπως προβῆ εἰς τὴν φήφισιν καὶ ἐκλογὴν Ἐπισκόπου καὶ δὴ γηγενοῦς, ὅστις κατ' ἐντολὴν αὐτῆς θὰ ἀναλάβει τὴν ἀπερίσπαστον διακονίαν τῆς διοργανώσεως τῆς ὡς ἄνω τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ ρυθμίσεως τῶν ἐπιμέρους ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων καὶ ἐνίοτε προβλημάτων ποῦ τὴν διέπουν.

Ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὴν διάρκειαν σχετικῆς συνεδριάσεώς τῆς, προεδρεύοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, κατόπιν συζητήσεως, προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀνάδειξιν εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου Γιαζούντσκι, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη ἐπιδείξει τόσον τὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν σωστὴν λειτουργίαν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ζῆλον, ὅσον καὶ τὰς εἰδικότερας ποιμαντικὰς ἱκανότητας, τὰς ὁποίας προϋποθέτει ἡ ἀνάληψις τῶν ἀρχιερατικῶν καθηκόντων.

Ἀκολούθως τῆς ψηφίσεως καὶ ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἐπισκόπου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, σεβομένη

καὶ τηροῦσα τὴν προβλεπομένην ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν πρὸς ἀνάδειξιν Ἱεράρχου, μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ζώνης μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Νεκταρίου, διὰ τὴν τέλεσιν καὶ ἀναγγελίαν τοῦ «Μεγάλου Μηνύματος».

Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς δωδεκάτης (12ης) Ὀκτωβρίου, ἡμέρας Πέμπτης, καὶ ἄφοῦ ἐψάλλη κατὰ τὴν ἰσχύουσαν τάξιν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, τῇ συνεργείᾳ τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου, προέβη εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐψηφισμένου Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Νεκταρίου, κατὰ τὴν διάρκειαν Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργ-

γίας, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, μετὰ πάσης ἱεροπρεπείας, λαμπρότητος, ἀλλὰ καὶ κατανύξεως.

Βιογραφικὸν Σημείωμα

Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, κατὰ κόσμον Ρωμανὸς Γιαζούνσκι, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1968 εἰς Πετρούπολιν Ρωσίας. Μετὰ τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς τοῦ ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετρούπολεως μαθὼν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὸ ἔτος 1989 ἐνετάχθη εἰς τὰς τάξεις τῶν Μοναχῶν. Τὸ 1990 ἐχειροτονήθη Διάκονος· Πρεσβύτερος δὲ ἐν ἔτει 1995. Μεγαλόσχημος Μοναχὸς ἐκάρῃ τὸ ἔτος 2001 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας Δρενιάς Σαλαμίνας. Τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 2007 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος φέρων τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Ὀλύμπου τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐχειροτονήθη τὴν 12ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων 12 Ἀποστόλων Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ Θεοφιλέστατος ὁμιλεῖ καὶ γράφει 3 γλώσσας· διακρίνεται δὲ διὰ τὸ μεταφραστικόν τοῦ ἔργου τῶν ἑλληνικῶν ἀγιοπατερικῶν κειμένων εἰς τὴν ρωσικὴν.

Ἡ ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ἙΛΛΑΔΟΣ Εἶναι ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ἢ Αἵρεσις;

Αὐγουστίνου Μοναχοῦ, Ἁγιοβασιλειάτου.

(Ἀναδημοσίευσις τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ ὑπὸ ὡς ἄνω τίτλον κυκλοφορηθέντος βιβλίου)

Β'

3. Εἰσαγωγικὴ Διευκρίνισις

Ἐπειδὴ ἐπικρατεῖ πολὺ ἀδιαφορία εἰς τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Σωματειοποίησεως τῆς Ἐκκλησίας, κατὰστασις ποὺ προῆλθεν ἀπὸ τὸν φυρμὸν καὶ τὴν σύγχυσιν, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησαν καὶ καλλιεργοῦν οἱ ὑπεύθυνοι καὶ οἱ ἐγκάθετοι, εἶναι ἀνάγκη εἰσαγωγικῶς νὰ ξεκαθαρισθοῦν ὠρισμέναι ἔννοιαι, διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ καλοπροαίρετοι τὸ μέγεθος τῆς πτώσεως.

Οἱ ὀρισμοὶ ποὺ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθοῦν εἶναι:

α) Τί εἶναι Ἐκκλησία, β) Τί εἶναι νεωτερισμός, γ) Τί εἶναι Σωματεῖον, δ) Τί εἶναι θρησκευτικὸν Σωματεῖον, ε) Τί εἶναι Σωματειο-εκκλησία ἢ Ἐκκλησιοσωματεῖον, στ) Τί εἶναι Καταστατικὸν Σωματεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. καὶ ζ) Τί εἶναι Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

α) Τί εἶναι Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει πολλοὺς ὀρισμούς. Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὁ ἐπικρατέστερος ὀρισμὸς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χ. Ἀνδρουτσοῦ ἐκφρασθεὶς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν, εἶναι «ἵδρυμα Θεοσυστατον ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἰδρυθέν, ὑφιστάμενον μὲν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅχι ὅμως καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τὴν σύστασιν λαμβάνον.» (βλ. Πολιτεία καὶ ἐκκλησία, Χ. Ἀνδρουτσοῦ, σελῖς 34).

β) Τί εἶναι νεωτερισμός.

Νεωτερισμὸς γενικῶς, εἶναι ἡ ἐμφάνισις νέων ιδεῶν, συστημάτων, συνηθειῶν. Εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν χῶρον, νεωτερισμὸς εἶναι, ὅ,τι νέον εἰσάγεται εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε πανταχοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων τηρούμενον, π.χ. ἡ Γρηγο-

ριανὴ (παπικὴ) μεταλλαγὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἡ ὁποία ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν ἐθεωρήθη ὡς «πέμπτον παράλογον καινοτόμημα... (δι' οὗ οἱ πλείονες αἱρέσεις ἀνεφύησαν), ἦτοι τὸ νέον αὐτῶν ἐφευρεθὲν Καλαντάριον...» (βλ. Τόμος Καταλλαγῆς Δοσιθέου, σελ. 487).

γ) Τί εἶναι Σωματεῖον κ.λ.π. ἐνώσεις προσώπων.

Ἐπειδὴ ὁ ὅρος τῆς ζωῆς τοῦ φυσικοῦ προσώπου, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι βραχύς, περίπου ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ τὸ πλεῖον τούτων κόπος καὶ πόνος κατὰ τὸν ψαλμωδόν, καὶ ἐπειδὴ πολλάκις αἱ ἀνάγκαι τῆς Κοινωνικῆς συμβιώσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀτομικῆς δραστηριότητος, ἀπαιτοῦν τὴν ἀνάληψιν μακροχρονίου ἔργου ἢ ὑπηρεσίας πέραν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀρίου ζωῆς, τὸ εὐφυὲς πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἄνωθεν, δηλαδὴ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐσοφίσθη τὴν σύστασιν, λειτουργίαν καὶ παῦσιν νομικῶν προσώπων, συλλόγων, ὀργανισμῶν, ταμείων, ἰδρυμάτων, ἀδελφοτήτων, ἐταιρειῶν, Σωματείων κ.λ.π. ἐπωνύμων ἐνώσεων προσώπων, ὥστε ἡ λειτουργία των (ἡ ζωὴ των) νὰ παρατείνεται καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ζωῆς τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν.

Τὰ νεώτερα Συντάγματα, προστατεύουν τὰ δικαιώματα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἐπομένως καὶ τὰς πάσης φύσεως ἐνώσεις προσώπων καὶ Σωματείων. Σωματεῖον -κατὰ τὴν νομικὴν διατύπωσιν- εἶναι ἐνωσις προσώπων, ἐπιδιώκουσα σκοπὸν μὴ κερδοσκοπικόν. Ἀποκτᾷ προσωπικότητα, ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ δημόσιον βιβλίον τοῦ Πρωτοδικείου, πρὸς σύστασιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτοῦνται εἴκοσι τουλάχιστον πρόσωπα. Παρ' ἡμῖν βασικὸν νομικὸν καθεστῶς τῶν νομικῶν προσώπων καὶ Σωματείων εἶναι τὰ ἄρθρα 61 ἕως 126 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (Α.Ν. 2250/1940). Ἐκτὸς τῶν διατάξεων τού-

των υπάρχουν και άλλαι ειδικαί διατάξεις Σωματειακού Δικαίου.

δ) Τί είναι θρησκευτικὸν Σωματεῖον.

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Σωματειακοῦ καθεστώτος, εἶναι μὲν ἐλευθέρα καὶ ἡ σύμπηξις θρησκευτικοῦ ὀργανισμοῦ, ταμείου, εταιρίας, ιδρύματος, Σωματείου δι' εὐσεβεῖς σκοποὺς ἢ καλλιεργείας μέσων τινῶν, τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρεῖαν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ Αὐτῆς· πλὴν ἢ ἴδρυσις, ἢ λειτουργία καὶ ἡ παῦσις τοῦ θρησκευτικοῦ νομικοῦ προσώπου (Σωματείου, εταιρείας κ.λ.π.) τελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ ἐξουσίαν τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως τοῦ ΛΘ' Ἀποστ. Καν., ἔνθα ἐθεσπίσθη τὸ «μηδὲν ἐπιτελείσθωσαν ἄνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου» οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, πολὺ δὲ περισσότερον οἱ λαϊκοί, ἐξ ὧν συνήθως ιδρύονται τὰ θρησκευτικὰ Σωματεῖα, εταιρεῖαι καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα φιλευσεβῶν σκοπῶν. (βλ. Σωματεῖα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κανονισμοὶ εταιριῶν καὶ Σωματείων. Ἐκκλ. Δίκαιον, Ν. Μίλα, ἐκδ. Ἀθηνῶν 1906, σελ. 643 καὶ 650).

Τὸν νόμιμον τοῦτον θεσμόν, οἱ ἐργολάβοι τῆς παρασυναγωγῆς, μπερδεύουν ἐν γνώσει των, μὲ τὸ θεοῦδρυτον ἴδρυμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ τεχνητή, ἢ μᾶλλον σοφιστικὴ δημαγωγία των ἤτοι ἡ διὰ ἀπατηλῶν μέσων παραπλάνησις τῶν πιστῶν (κλήρου καὶ λαοῦ), πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εὐνοίας του.

Ἄλλο θρησκευτικὸν Σωματεῖον, δι' εὐσεβεῖς σκοποὺς Κύριοι, καὶ ἄλλο Ἐκκλησία. Τὸ πρῶτον -καθὼς εἶδομεν- εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεῖον καθίδρυμα· πράγματα ἀσύγκριτα καὶ ἄμεικτα, καθὼς ὁ λόγος θέλει ἀποδείξει κατωτέρω εἰς τὸ οἰκτεῖον μέρος.

ε) Τί εἶναι Σωματειοεκκλησία ἢ Ἐκκλησιοσωματεῖον.

Σωματειοεκκλησία ἢ Ἐκκλησιοσωματεῖον εἶναι:

Πρῶτον, ταυτισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μὲ ἓνα κοινὸ Σωματεῖον, ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο, ἓνα κοινὸ Σωματεῖον, ταυτίζεται μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ δεύτερον, Ἐκκλησιολογικὴ Προτεσταντικὴ αἵρεσις, διὰ τῆς ὁποίας ὑπολαμβάνηται ἡ ἐκκλησία ὡς κοινωνία ἀνθρωπίνη, ὡς Σωματεῖον, ὅπως καὶ τὰ

ἄλλα Σωματεῖα, διαφέρουν αὐτῶν μόνον κατὰ τὸν ὑπερκόσμιον αὐτῆς σκοπὸν. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἵρέσεως αὐτῆς, ἀρνοῦνται τὴν ὀρθόδοξον τῆς Ἐκκλησίας ἔννοιαν καὶ πιστεύουν, ὅτι ὅπως οἱ ἄνθρωποι σχηματίζουν συλλόγους, Σωματεῖα, εταιρείας κ.λ.π. οὕτω καὶ οἱ ἔχοντες τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας, συνενωθέντες, ἀποτελοῦν τὴν καλουμένην Ἐκκλησίαν. Ἐξ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως -Σωματεῖον ἴσον Ἐκκλησίᾳ καὶ Ἐκκλησία ἴσον Σωματεῖον- ἀναφύονται πλείσται αἵρέσεις, παλαιαί τε καὶ νέαι, ὡς ὁ λόγος προῖων θέλει ἀποδείξει. Ὁ ταυτισμὸς γεννᾷ τὴν Ἐκκλησιολογικὴν προτεσταντικὴν αἵρεσιν τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ χωρισμὸς, ἄλλο Ἐκκλησία καὶ ἄλλο Σωματεῖον, προσκρούει εἰς τὸ 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως «Πιστεύω εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

στ) Τί εἶναι Καταστατικὸν Σωματεῖου «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

Καταστατικὸν τοῦ Σωματεῖου «Ἐκκλησίας Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος», εἶναι τὸ ἀπὸ 1^{ης} Σεπτεμβρίου 1995, κατάπτυστον καὶ αἵρεσιοβρυθὲς καταστατικὸν ἐν συνόλῳ καὶ κατ' ἄρθρον τοῦ ὑπὸ σύστασιν Σωματεῖου, ἀποτελούμενον ἀπὸ εἴκοσι ἄρθρα, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ εἴκοσι ιδρυτικὰ μέλη.

ζ) Τί εἶναι Καταστατικὸς Χάρτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Καταστατικὸς Χάρτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, εἶναι τὸ βαυαρικὸν ἐκεῖνο ἀπομίμημα τοῦ ἔτους 1998, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἔγκρισίν του ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων, «ἀπεσύρθη» ὑπὸ τῶν ἰδίων, προφασισθέντων τὴν κατακραυγὴν τῶν ἐγκαθέτων -γράφε πιστῶν-.

Μὲ τὸν ταυτισμὸν αὐτὸν τῶν δύο Καταστατικῶν (Σωματεῖου καὶ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας), οἱ λαοπλάνοι καὶ οἱ ἐγκάθετοι ὑπουργοὶ των, ἐξαπατοῦν καὶ «ἀποστομῶνουν» κάθε τρίτον ἐναντιούμενον εἰς τὴν Σωματειοποίησιν τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», προφασιζόμενοι τὴν «ἀπόσυρσίν» του. Ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι «ἀπεσύρθη» μὲν ὁ Καταστατικὸς Χάρτης «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τοῦ ἔτους 1998, ζῆ δὲ καὶ βασιλεύει τὸ αἵρεσιοβρυθὲς Καταστατικὸν τοῦ Σωματεῖου «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» 1995, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνίστανται οἱ πιστοί.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Ζ' ΜΕΡΟΣ

Ἀπήντησα διὰ τῆς ἐξῆς δευτέρας διαμαρτυρίας.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Ἀρ. Πρωτοκόλλου: 94

1.8.1977

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ.
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἀνδρέαν.

Μακαριώτατε Ἅγιε ἀδελφέ, ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἔλαβον ὑμετέραν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἡμερομηνίαν 24 Ἰουλίου 1977, πρὸς ἀπάντησιν ἡμετέρας 14.7.1977. Ἐμελέτησα ταύτην πολλάκις καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ 6 ἡμέρας δὲν ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι μόλις ἐλάμβανα τὴν πένναν εἰς τὴν χεῖρα, ἐπλημύριζε θλίψις τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐθόλωναν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ δάκρυα πικρά. Δὲν νομίζω νὰ χρήζη ἐξηγήσεως, ἀλλὰ ἐὰν μὴ δι' ἐσὲ δι' ἄλλους, ὁ λόγος εἶναι διατι νὰ ἔρχωμαι ἀντίδικος ἐν τῷ προσώπῳ σου, ἐκτελοῦντες ἄλλοι ἰδίους σκοπούς (sic). Ἀλλὰ ἄραγε ὑμεῖς εἴσθε ἀνεύθυνος εἰς τὰς τοιαύτας ἐνεργείας; Θὰ ἦσθο ἀνεύθυνος ἐὰν ἠρνεῖσθο νὰ θέτατε κάτωθεν τοιούτων ἐγγράφων ὑμετέραν ὑπογραφήν. Θὰ ἐπροτίμουν Μακαριώτατε, νὰ ἐγέμιζα τὸν φάκελλον μετὰ δακρύων, παρὰ μὲ τοιοῦτον περιεχόμενον διαπληκτισμῶν. Μὰ ἄραγε συγκινοῦν τὰ δάκρυα τοὺς ὑμετέρους συντάκτας; Ἡ κάνουν αὐτοὺς ἔτι περισσότερον θρασεῖς καὶ ὑποκινητάς; Οἱ τοιοῦτοι τὸν πόνον, τὰ δάκρυα, τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν, τὰ ἐκλαμβάνουν ἀδυναμίαν πρὸς ἐπιβολὴν τῶν μελετημένων αὐτῶν σχεδίων, εἰς τὰ ὁποῖα συνεπλέχθης ἐκ τῆς (ἐπιτρέψατέ μοι τὴν φράσιν) ὑμετ. ἀπροσεξίας, μᾶλλον ἀβλεψίας, ὅχι μόνον τώρα, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν. Τὸ πρόβλεψα, ἀλλὰ ἕως τὴν στιγμὴν δὲν εἶχα θέλησιν νὰ ἐπέμβω

δυναμικώτερον, μὴ ἔχοντας τὴν ἀνάλογον σκληρότητα ποὺ ἐχρειάζετο, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ. Ἐν τούτοις ἦσθο ἐνήμερος εἰς ὅλα δι' ὅλους, διότι πάντες σᾶς εἶχον ὡς Πατέρα καὶ Πνευματικόν. Τώρα ὁμως, Μακαριώτατε, ἐξ ἀνάγκης καὶ πρὸς καιρὸν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναλάβωμεν ἀγῶνα πρὸς διαφύλαξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας κάθε ἀνθρώπου, ἡ ὁποία τόσον βαναύσως κακοποιεῖται. Ἐφ' ὅσον αἱ ἀνωτέρω ἀρεταὶ δὲν συγκινοῦν, καὶ νομίζουν ὅτι μὲ ἐπιβολές, μὲ μύδρους, μὲ συκοφαντίες, μὲ ψεύδη καὶ ὅ,τι ἄλλο δὲν ἀρμόζει εἰς κληρικούς, θὰ ἐπιβάλουν τοὺς σκοπούς τους. Τὸ μόνον ποὺ θὰ κατορθώσουν εἶναι πρῶτον, νὰ ἐξευτελίσουν τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, καὶ δεύτερον, νὰ σκανδαλίσουν ὅλας τὰς ἀστηρίκτους ψυχάς. Ἐὰν κρίνης ἐκ τοῦ προχείρου τοὺς λόγους μου, ἴσως μὲ κρίνης αὐστηρά. Ἐὰν ὁμως ἐμβαθύνῃς εἰς τὴν μελέτην τῶν πραγμάτων, θὰ ἐπροτιμοῦσες ὅ,τι ἄλλην καταφρόνησιν παρὰ ὅτι ὑπέγραψες τοιαύτην ἐγκύκλιον καὶ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν. Ἀρχικῶς ἡ ἐπιστολὴ μου ἔδωσε τινὰ παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα, προχωρώντας ὁμως μὲ ἀποκαρδίωσε καὶ μοῦ ἐξανέμισε κάθε ἀγαθὴν σκέψιν καὶ ἐλπίδα, τόσον διὰ τὴν ὑμετ. Μακαριότητα, ὅσον διὰ τοὺς συντάκτας καὶ τὴν διαρκῆ λεγομένην Σύνοδον ποὺ ἐνέκρινεν αὐτά.

Ἐκαμα ὑπομονήν, Μακαριώτατε, καὶ θὰ κάμω ἀκόμη ὀλίγην ἕως ὅτου λάβω ἀπάντησιν ἐξ ὅλων τῶν Ἀρχιερέων, ἐννοεῖται εἰς λογικὸν διάστημα, καὶ τότε ἐὰν δὲν δικαιωθῆ ἡ ἀλήθεια καὶ ἀποκατασταθῆ ἡ ἀδικία (ὅπως σᾶς ἔγραψα εἰς τὴν προηγουμένην μου, νὰ ἀναιρέσετε πάντα ὅσα ἀδίκως καὶ ψευδῶς ἐγράψατε κατ' ἐμοῦ δημοσιεύοντας εἰς τὸν ΚΗΡΥΚΑ τοῦ Ἰουλίου, καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἔχη ἐκδοθῆ εἰς τὸν Κηρυκα τοῦ Αὐγούστου ἄνευ καθυστερήσεως), θὰ ἀνοιξωμεν παγκόσμιον ἀγῶνα, ἀπλῶς καὶ μόνον περὶ τῆς ἀληθείας· καὶ ὅσοι θέλουν ἄς συνταχθοῦν μεθ' ὑμῶν, καὶ ὅσοι πάλιν θέλουν ἄς συνταχθοῦν μετὰ τῆς ἀληθείας. Θὰ

παραμερίσω τὸν δισταγμὸν ὅτι δὲν γνωρίζατε, καὶ τὸ ἐλαφρυντικὸν ποῦ σᾶς ἔδιδα διὰ τὴν ἐγκύκλιον. Τώρα ἡ ἐπιστολὴ μαρτυρεῖ τρανότατα ὅτι πλέον ταυτίζεσθε μὲ τοὺς συντάκτας. Θὰ ἀποδείξω τὸ ἀληθὲς ὅτι ὑπογράφετε (sic) καὶ θὰ ἀκούσουν καὶ οἱ συντάκται καὶ συνεύθυνοι, καὶ ἐὰν τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀκούσουν τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας, πιστεύω ὅτι θὰ προληφθῇ κάθε παρόξυνσις καὶ καταπόνησις -οἱ μὲν νὰ ἐπιτίθενται καὶ ἐγὼ νὰ ἀπολογοῦμαι- ἂν καὶ δὲν θὰ εἶμαι μόνος, θὰ ἔχω καὶ τὴν ἀλήθειαν βοηθὸν μαζί μὲ τοὺς φίλους τῆς. Θὰ φροντίσω νὰ ἀναπτύξω κάθε ζήτημα ποῦ ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας. Δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς πείσω, ἀλλὰ θὰ θέσω τὰ πράγματα ὡμὰ ὅπως ἔγιναν. Δὲν θὰ πράξω τοῦτο διὰ νὰ δικαιώσω τὸ ἄτομό μου, ἐὰν δὲν ἦτο δημοσιευμένη ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. (Πρὸ ἡμερῶν ἤλθον ἐξ Ἱεροσολύμων κληρικοὶ πρὸς ταφὴν τοῦ Μακαρίου καὶ μὲ ἐπισκέφθησαν καὶ μὲ ἠρώτων τί ἔπραξα καὶ διατὶ ἔγραφε ταῦτα ὁ ΚΗΡΥΚΑΣ. Τὶ νὰ ἔλεγα, Μακαριώτατε; Εὐτυχῶς ἐγνωρίζον παιδιόθεν καὶ ἐμὲ καὶ τὸν συντάκτην σας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγῶνα μας παρακολουθοῦν. Ἀντελήφθησαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο). Ἀναλογισθήκατε, Μακαριώτατε, κάθε χρονοτριβὴ πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, πόσες ἀστήρικτες ψυχὲς κατακρημνίζει; Ἀπὸ χθὲς ἄρχισα νὰ γράφω, σταμάτησα, δὲν ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω· ὁ λόγος; Μόλις ἐτελείωσα τὴν πρώτην κόλλα μου ἤλθε μία τρομερὰ εἰδησις: 5 οἰκογένειαι χωρισθεῖσαι τῆς Ἐκκλησίας των πρὸ Ζετίας καὶ ἐλθοῦσαι πρὸς ἡμᾶς, ὅτι εἴμεθα ἡμεῖς ἡ ἐκκλησία, μόλις ἀνέγνωσαν τὸ περιοδικὸν ἐξέπεσαν, εἶπαν ὅτι ἐπλανήθησαν, δὲν εἴμεθα ἐκκλησία, ἀλλὰ παρασυναγωγὴ. Ἐκκλησία δὲν στηρίζεται διὰ τοῦ ψεύδους, δὲν συκοφαντεῖ καὶ θεατριεῖ τοὺς τιμίους λειτουργούς τῆς. Ἐταύτισαν τοὺς Συντάκτας μὲ τὴν ἐκκλησίαν, δὲν εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ ξεχωρίσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, τὸ κακὸ ὅμως ἔγινε. Ἔχω καὶ ἄλλην εἰδησιν, διὰ κάποιον Ἱερέαν, ὅστις μόλις τὴν ἀνέγνωσεν, ἠθέλησε νὰ ἀποσχηματισθῇ, ὅτι ἐνεπαίχθη ὅτι εἶσθε ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ τὰ ἔργα ποῦ βλέπει εἶναι τῆς ἀγορᾶς (ψεῦδος καὶ ἀπάτη) διὰ νὰ ἐπιτύχετε τοῦ σκοποῦ. Ποῖος τώρα εὐθύνεται διὰ ταῦτα, Μακαριώτατε; Πηγαίνετε τώρα νὰ τοὺς θεραπεύσετε, νὰ τοὺς ἐπαναγάγετε. Αὔριον θὰ μάθωμεν καὶ ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τοιοῦτους κλονισμούς. Ποῖος θὰ τὰ διορθώσῃ; Μία κρυπτή συγγνώμη δι' ἕνα ἢ δύο θέματα, τὰ ἀναφε-

ρόμενα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας;

Μακαριώτατε, ἐνθυμεῖσθε πόσον ἐστηλιτεύσατε τὸ ψεῦδος πέρυσι εἰς τὸ προοίμιον τῆς Συνόδου τὸν Σεπτέμβριον, διὰ τὸν ἀποθανόντα Μᾶρκον Χανιώτην, ὅτι ἐφεύσθη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἐγκωμιάζων τὸν Φλωρίνης καὶ μὴ δικαίωνων τὸν Ματθαῖον; Τώρα τὸ ψεῦδος ἔγινε ἀρετὴ; Καὶ τὸ δημοσιευθὲν ψεῦδος εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, διατὶ δὲν θέλετε νὰ τὸ θεραπεύσετε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον; Τὶ θὰ εἴπη εἰς ἕνα ποῦ θὰ σοῦ ἐξομολογηθῇ, ὅτι ψευδῶς κατηγορήσῃ κάποιον καὶ ἔτρωσε τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἄλλου; Θὰ τοῦ εἴπη μόνον νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀδικηθέντα, ἢ θὰ τὸν στείλῃ νὰ ἀναιρέσῃ ἐκεῖνα ποῦ εἶπεν, ὅπου δῆποτε τὰ εἶπεν;

Ἐπροχώρησα πολὺ εἰς τὸ προοίμιον, ἄς ἔλθω τώρα νὰ δώσω ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, διὰ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἀλήθεια, καὶ μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ ψευσθῶ, διὰ νὰ ικανοποιηθῆτε.

1. Νὰ γίνῃ, ὡς γράφετε, εἰρήνη. Ὅχι, Μακαριώτατε, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δὲν ἐπέρχεται εἰρήνη, μᾶλλον συσχότησις τῆς εἰρήνης· ἡ εἰρήνη θὰ καλύπτεται ὑπὸ τοῦ γνόφου καὶ οἱ γνωστικοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἰρηνεύσουν, καὶ μᾶλλον θὰ ταραχθοῦν. Γράφετε, Μακαριώτατε, ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ὅτι ἐγράφησαν λέξεις καὶ φράσεις εἰς ἀναρμόδιον χρεῖαν. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως, ὅλαι αἱ φράσεις καὶ λέξεις εἶναι ἀναρμόδιαι καὶ ὅλον τὸ περιεχόμενον. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, Μακαριώτατε, γράφετε, ὅτι “δὲν κατεφέρθητε κατὰ τοῦ ἐγγράφου μου, ἀλλὰ διότι δὲν τὸ ἀπηύθυνα ἀποκλειστικῶς στὴν Σύνοδον”. Εἰς τὴν ἐγκύκλιον, Μακαριώτατε, εἰς τὸ α' μέρος, ὀνομάζετε τὸ ἔγγραφο ἐπιλήψιμον, δηλ. οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ, εἶναι ἀξιοκατάκριτον.

2. Κατηγορεῖτε ὅτι διένειμα τὸ ἔγγραφο μου εἰς λαϊκούς. Τὸ ἔγγραφο μου ἐστάλη εἰς πάντας τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τὴν Σύνοδον, καὶ εἶχε τὴν φράσιν ὅτι δὲν ἐμποδίζεται νὰ κυκλοφορήσῃ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Ὁ λόγος ὅμως εἶναι ὁ ἐξῆς: τὸ ἔγγραφο μου ἦτο ἀπάντησις εἰς ὑμετ. ἐγκύκλιον διανεμηθεῖσαν τῷ 1972, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀμέσως διεφώνησα καὶ διεμαρτυρήθην ἀμέσως πρὸς τὸν συντάκτην τῆς, καὶ ὅταν βρῆκα τοὺς σχετικούς κανόνες συνέταξα τὸ ὑπόμνημα, ἀπλῶς διὰ μίαν ὑπόμνησιν δι' ὑμᾶς καὶ ἐνημέρωσιν, καθὼς οἱ Ἱ. Κανόνες ἀποδεικνύουν τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ὑμεῖς λέγετε κουβεντολόι καφενειακοῦ τύπου. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη διενεμήθη παντοῦ καὶ ἐν Κύ-

πρω, συνεπῶς εἶχον δικαίωμα νὰ ἀπαντήσω παντοῦ καὶ ἐλευθέρως. Ἐὰν εἶχα τὰ μέσα χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦμαι νὰ τὴν καταθέσω μόνον εἰς τὴν Σύνοδον, ὅπως καὶ εἰς τὴν παροῦσαν, ἡδυνάμην μὲ κάθε δικαίωμα νὰ διαφωνήσω ὅπως διαφωνῶ, καὶ νὰ γράψω παντοῦ τὴν διαφωνίαν μου, καὶ νὰ ἐλέγξω τὴν κατάφορον ἀδικίαν. Ἐὰν δὲν τὸ ἔπραξα ἀμέσως, εἶναι ὅτι λιγότερον ἐπώδυνος εἶναι ἡ ἀναίρεσις ἐξ ὑμῶν (sic). Ἐὰν ὅμως πράξω τοῦτο ἐγώ, θὰ εἶναι μεγαλύτερον κακόν, διότι θὰ ἀναφερθῶ εἰς πολλὰς διαμαρτυρίας διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν κατάφορον κακοποίησιν τῆς ἀληθείας, καὶ ὡς ἔχων πικραμένην τὴν ψυχὴν. Πῶς δύνασθε νὰ μοῦ καταλογίσετε εὐθύνας διότι θὰ τὴν δημοσιεύσω, ἀφοῦ δημοσίως ζητᾶτε ἐφαρμογὴν;

3. Γράφετε ὅτι διεμαρτυρήθησαν ἐκ Κορινθίας, Ἄργους, Λαρίσσης καὶ Ἁγ. Ὁρους'. Ἐν πρώτοις αὐτοὶ εἶναι ἐγκάθετοι, διατεταγμένοι καὶ οὐχὶ αὐθόρητοι. Ἀλλὰ ἄς μοὶ ἀπεστέλλοντο αἱ διαμαρτυρίαι, νὰ ἀπαντήσω ἐγὼ εἰς

1) Σημ. Ο.Π.Σ.: Ἴδου ἡ ἀναφερομένη ἐπιστολὴ ἐξ Ἁγίου Ὁρους, ἡ ὁποία ἐνθουσιαστικῶς ἀπεδέχεται ὀλοθύμως τὴν πρότασιν-ὑπόδειξιν τοῦ κ. Ἐπιφανίου, ἀλλὰ οἱ περὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν συνωμόται ἐπαρουσίαζον ὡς ἀρνητικὴν, δίχως νὰ τολμοῦν νὰ τὴν δημοσιεύσουν (!):

«Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, τῇ 10ῃ Μαΐου 1977
Πρὸς
τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον
Εἰς Ἀθήνας

Μακαριώτατε Ἁγίε Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερὸν Πρεσβυτέριον,

Μετὰ βαθυτάτου Σεβασμοῦ ἀσπαζόμεθα τὰς ἀγίας δεξιὰς Σας.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφὸς Δαμασκηνὸς Μοναχὸς ἔλαβε γράμματα ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τοῦ Περιδικιοῦ τῆς Ὑμετέρας Συνόδου, τὰ ὁποῖα κατὰ καθήκον ἀνέγνωσεν πρὸς ἡμᾶς διὰ νὰ λάβωμεν γνῶσιν.

Τὰ ἐν λόγῳ γράμματα εἶναι μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Κορινθίας καὶ ἐν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδον πραγματευόμενα περὶ ἐνώσεως τῶν διίσταμένων καὶ μία ἐπιστολὴ τοῦ Κυρίου Κοντογιάννη, τοῦ Θεολόγου, ἐν εἶδει σχολίου ἐπὶ τῶν γραφομένων τοῦ Ἁγίου Κορινθίας κ.κ. Καλλιῆστου, καὶ ἐν ἔγγραφον τοῦ ἁγίου Κιτίου κ.κ. Ἐπιφανίου, πραγματευόμενον περὶ ἐνώσεως.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν τὰ ἐξῆς:

Πολλὰ ἀπόπειραι ἄχρι σήμερον περὶ ἐνώσεως γενόμεναι ἔμεινον χωρὶς εὐκταῖον καὶ προσδοκώμενον τέλος, καὶ οὕτω κατέστη πλέον γόρδιος δε-

αὐτὰς ἔστω καὶ τώρα ἀκόμη, διὰ νὰ εἴσθε ὑμεῖς ἐλεύθεροι. Δὲν εὐσταθεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν βάνουσον τρόπον ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ποῦ γράφετε, θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ὑπέγραψαν τὰς λιβελλογραφίας Ἀλεξοπούλου, ἀναμειγμένα τὰ ἰδικὰ μου μετὰ τοῦ Ἁγ. Κορινθίας, διὰ νὰ ἔχουν εἰρμὸν αἱ κατηγορίαι ὅπως καὶ ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ. Σὰς προκαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἀποστείλλετε τὰς τοιαύτας διαμαρτυρίας, ἐὰν εἶναι ἐξέχωραι ἐκ τοῦ Κορινθίας. Ἐν συνεχείᾳ γράφετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ ἐγκυκλίῳ, ὅτι ἐπροξένησα σκανδαλισμὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν πιστῶν. Διὰ τοὺς πιστοὺς νὰ γράφετε νὰ ἀποταθοῦν πρὸς ἐμέ, ἀφοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπομνήματος δὲν κατεδικάζετο, ὡς γράφετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἐκ μέρους τῆς Συνόδου. Ἀλλὰ οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ ποῖον δικαίωμα ἔπαθον σκανδαλισμὸν, ἀφοῦ αὐτὴ ἦτο ἀπάντησις ἐγκυκλίου διανεμηθεῖσα εἰς πάντας δημοσίως; Ἐχει γοῦστον τώρα εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐγκυκλίον νὰ σκανδαλι-

σμοὺς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως. Τοῦτον τὸν γόρδιον δεσμὸν ἔλυσε σήμερον ὁ ἐντιμότητος Κύριος Μηναῖς Κοντογιάννης, ὁ Θεολόγος, ἐν τῇ ἀνοιχτῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, γράφων πρὸς τὸν ἅγιον Κορινθίας μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ταῦτα. (.....Τοὺς ὄρους περὶ ἐνὸς γεγονότος Σεβ/τε δὲν τοὺς ὑποδεικνύουν οὔτε τὰ πρόσωπα, οὔτε τὰ ἀξιώματα, οὔτε αἱ ἐκκλησιαστικαὶ θέσεις, οὔτε τὰ ὄφρεια, τοὺς ὑποδεικνύουν οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀλήθεια. Τὰ πρόσωπα εἶναι οἱ φορεῖς. Ἄν ὁ φορεὺς ὀρθῶς ὑποδεικνύη, πρέπει νὰ γίνεταί σεβαστὴ ἡ γνώμη του, εἰς ὅποιανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὑρίσκεται, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Μοναχὸς ἢ λαϊκός. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἀλάθητος ἱστορικὴ ἀλήθεια. Τουναντίον ἂν ὁ φορεὺς ὑποδεικνύη ὄρους ἀντιθέτους πρὸς τὴν Κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν πρέπει οὐδὲ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅποιονδήποτε ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα καὶ ἂν κατέχη, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Ἀρχιερεὺς.....)

Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἐντιμοτάτου Κυρίου Μηναῖ Κοντογιάννη, τοῦ θεολόγου, τοὺς κατὰ πάντα συνάδοντας μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπορρίπτονται καὶ ἀφ' ἑαυτῶν καταρρέουσι πᾶσαι αἱ ἄχρι τοῦδε ἐνεργηθεῖσαι προσπάθειαι, ὡς ἀβάσιμοι, ἢ καὶ ἐμπαθεῖς, ἢ ἰδιοτελεῖς καὶ παρὰ τοὺς Κανόνας γενόμεναι, καὶ ἔρχεται σήμερον ἡ αὐθέντικὴ καὶ ἀπόλυτον ἔχουσα κῦρος, ὡς ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐρειδομένη καὶ θεοπεφιλημένη καὶ παντὸς ἐπαίνου ἀξία, ἢ ὑπόδειξις τοῦ ἁγίου Κιτίου, Ἐπισκόπου κ.κ. Ἐπιφανίου, ἥτις λαμπρύνεται καὶ φλογίζεται ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸ πῦρ τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, καὶ

σθοῦν και πάλι, διότι θα ἀπαντήσω δημοσίως και δὲν θα τὸ θέσω μόνον στὴν Σύνοδο. Ἐάν, Μακαριώτατε, ἀπευθύνετο και ἐστέλλετο εἰς ἐμὲ μόνον ἢ ἐγκύκλιος, τότε και ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἀποστείλω μόνον πρὸς τὴν Σύνοδο. Ἐδῶ ὅμως ἀπευθύνεσθε και εἰς Ἱερεῖς, Συμβούλια Ἱγουμενῶν, λαόν κ.λ.π. Ποῦ βρῆκαν λοιπὸν τοιαύτην δικαιοσύνην οἱ ἀνωτέρω 2-3 σκανδαλισθέντες Ἀρχιερεῖς; Μάθημα θα κάμωμεν τώρα, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε πόσον ἐπιπόλαια φαίνονται τὰ δικαιολογητικὰ αὐτὰ και ἐν τῇ ἐπιστολῇ και ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ;

Προχωρώντας ἐν τῇ ἐπιστολῇ προσπαθεῖτε νὰ ἀποδείξετε, ὅτι ἐγὼ παρακινῶ και ἐνισχύω τὴν Συντονιστικὴν, τὴν ὁποῖαν ἐσεῖς καταδικάσατε κατ' ἐπανάληψιν, τὰς συζητήσεις κ.λ.π. Ἐν πρώτοις, ὅταν τοὺς καταδικάσατε ἦτο ἐν γνώσει μου; Ἀσφαλῶς ὄχι! Πῶς γνωρίζω λοιπὸν ὅτι δικαίως τοὺς καταδικάσατε και διατι και εἰς τί; Ἐγὼ, ὡς γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ἣν ἐδέχθημεν νὰ γίνῃ προσπάθεια

εὐωδιάζει ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ταπεινοφροσύνης, και πᾶς ὁ ἀποκρούων ταύτην ἀποκρούει θεοῦς και Ἱεροὺς Κανόνας, και ἐπομένως λαμβάνει τὰσιν σχισματικοῦ, ὡς ἀπωθῶν τὴν ὑπὸ τῶν θείων και Ἱερῶν Κανόνων ὑποδεικνυομένην ὁδὸν πρὸς ἔνωσιν τῶν δι´σταμένων.

Συνημμένως ἀποστέλλομεν Ὑμῖν και ἀντίγραφον ἐπιστολῆς μακροσκελοῦς, εἰς ἣν ὑπεδεικνύετο συμφώνως τῶν Ἱερῶν Κανόνων κατὰ πάντα σύμφωνος μετὴν ἔκθεσιν τοῦ ἁγίου Κιτίου κ.κ. Ἐπιφανίου, τὴν ὁποῖαν ἐδώσαμεν εἰς τὸν κ. Χαράλαμπον Παγάνην ἀπὸ τὰ Φιλιατρὰ Μεσσηνίας νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδο, και ἔκτοτε οὐδὲν ἐμάθομεν ἐὰν αὕτη περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῆς Συνόδου ἢ ὄχι, διὸ και ἀποστέλλομεν ἀντίγραφον, ἀξιοῦντες νὰ ἀναγνωσθῇ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων.

Ἡ παρούσα ταπεινὴ ἡμῶν γραφὴ κατόπιν περὶ σκεμμένης ἐρεῦνης, φόβου Θεοῦ και ἀνατάσεως, ἵνα μὴ ἔχωμεν εὐθύνην ἀπέναντι τῆς Θείας Δικαιοσύνης, ἀναφερόμεθα πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδο, συνεκδοχικῶς, ἀλλὰ και διὰ πολλῶν ἀντιγράφων ἰδιαιτέρως θα ἀποστείλωμεν εἰς πάντας και εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων μας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν βαθυσεβάστως ἀσπαζόμενοι τὰς χαριτοβρύτους δεξιὰς Σας.

Τὰ πνευματικὰ Σας τέχνα

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ἱερομόναχος
ΚΛΗΜΗΣ Μοναχός
ΝΙΚΑΝΩΡ Μοναχός
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ Μοναχός
ΙΩΑΚΕΙΜ Μοναχός»

πρὸς ἔνωσιν τῶν Αὐξεντιανῶν, ἐνεργήσαμεν ὡς ἐνεργήσαμεν, τὰ ὁποῖα θα ἀναφερθοῦν λεπτομερῶς ἀργότερον -καιρῶ καλοῦντος- και γνωστὰ εἰς ὑμᾶς. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἀπορρίψαμεν τὴν συνάντησιν, ὅπως τὴν ἀπορρίψατε ὅταν ἐγὼ ἔφυγα, δὲν συνεφώνησα. Καὶ ὅταν με πλησίασαν τρία ἄτομα, 2 ἐκ τοῦ Αὐξεντίου και ἕνα ἰδικόν σας εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον Πειραιῶς, ἀναχωροῦντος μου ἐξ Ἀθηνῶν και μου ἔλεγον περὶ ἐνώσεως, ἐγὼ τοὺς ἀπήντησα: Εἰς ἐμὲ τί ἤλθατε; Διδαχὴν δὲν χρειάζομαι, ὑπάγετε εἰς τὸν Ἅγιον Κορινθίας ποῦ ἀρνεῖται, και ὅταν τὸν πείσετε θα κερδηθῇ και ἡ ὑπόθεσις, ἐφ' ὅσον ὄλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν σύμφωνοι. Τὸ ἂν ὁ ἅγιος Κορινθίας σᾶς κατέκρινε ποῦ δεχθήκατε τὰς ἐπιτροπὰς, ὅλα εἶναι γνωστὰ, ἐπηρεασμένος ὢν ἀπὸ τὸ ψιθύρισμα τοῦ Ἀεροδρομίου, και ἐν συνεχείᾳ αἱ ἐπισκέψεις τῆς Ἀμερικῆς και ὅσα σᾶς εἶναι γνωστὰ. Ἡ δὲ Συντονιστικὴ κατόπιν δημιουργήθηκε και ὅπως πλησίαζον ὑμᾶς, ἐπλησίαζον και ἐμὲ ἀπρόσκλητοι, εὐρισκόμενον πότε εἰς Ἡλιούπολιν και πότε εἰς Μετόχιον Ἀγ. Κορινθίας. Ἐφ' ὅσον μου ὠμίλουν, ἀπαντοῦσα και ὑποδείκνυα ὅτι χρειάζεται ὑπομονή, προσοχὴ και χρόνος, και ὑποδείκνυα ὅσα ἀντίθετα ἐγνώριζα κατὰ τῶν ἄλλων. Τὸ αἴτημα αὐτῶν περὶ ἐνώσεως δὲν τὸ καταδίκασα, οὔτε τὸ καταδικάζω, ἐφ' ὅσον οἱ Ἱ. Κανόνες τὸ ἐπιβάλλουν. Διὰ τὰ μέσα ποῦ ἐνεργοῦν δὲν τοὺς ὑποδεικνύω ἐγὼ, οὐδὲ γνωρίζω, ἀλλὰ τὰ μαθαίνω μόνον σποραδικὰ πότε ἀπὸ σᾶς πότε ἀπὸ ἄλλους, και πότε συμφωνῶ και πότε διαφωνῶ, ἀναλόγως τῶν ἐνεργειῶν. Διὰ τοῦτο λέγω, ἐὰν ἐγίνετο ἡ συνάντησις, ὅπως ἐζήτησαν οἱ Αὐξεντιανοί, δὲν θα εἶχαν τὴν συνέχειαν αὐτὴν τὰ πράγματα, ἀλλὰ ὅπως διαφορετικὰ. Ἐχω μῆπως τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάσω ἕναν ποῦ ὁμιλεῖ περὶ ἐνώσεως, πρᾶγμα ποῦ ἤτησε και ἄφησεν ὑποθήκην και ἐντολὴν ὁ Χριστός; Ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ἄλλο συμφέρον ἀπὸ ὅσα ὁ Χριστός ἐδίδαξεν, ἄς τοὺς καταδικάσουν. Δι' ἄλλας ἐνεργείας ἐγὼ δὲν εὐθύνομαι, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι εἰς γνώσιν μου, οὔτε διότι με πλησίαζαν κάποιοι τοὺς ὁποῖους οὔτε γνώριζα. Εὐθύνομαι διατι με πλησιάζουν, ἢ θα ἀρνηθῶ νὰ τοὺς ὁμιλήσω; Διότι τότε ἀρνοῦμαι τὴν ἰδιότητά μου ὡς ἐπισκόπου! Ἐσεῖς ποῦ τοὺς ἀπηγορεύσατε, ἐσεῖς και τοὺς δεχόσαστε, και τοὺς βρίσκω εἰς τὰς ἐκκλησίας σας και στὰ μοναστήρια σας και μου ὁμιλοῦν. Τὶ προσπαθεῖτε λοιπὸν νὰ βρῆτε ἐνοχὴν, ὅτι τοὺς ὁμιλῶ και τοὺς παροτρύνω κ.λ.π.; Μῆπως ἐὰν ὁ ἕνας καταδικάζει, και ὁ ἄλλος οὔτε γνωρίζει τὴν

οὐσίαν τῆς καταδίκης ἢ διαφωνεῖ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀποστρέφεται τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον; Τὸ ζήτημα τοῦτο χρήζει μεγάλης ἐξετάσεως, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς μίαν ἐπιστολὴν νὰ ἐξαντληθῇ.

Συνεπῶς, οὔτε γνωρίζω διατι τοὺς τιμωρήσατε· ἐὰν διότι ζητοῦν ἔνωσιν ἢ ἐὰν ἔπραξαν ἄλλα σφάλματα, ἐγὼ δὲν γνωρίζω· διότι δὲν ὑπάρχει ἡ τακτικὴ τῆς ἐνημερώσεως τὸ τι πράττετε ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐπειδὴ τὸ γνωστοποιεῖτε ἐκεῖ πού νομίζετε ὅτι εἶναι ἀρκετόν. Μήπως βγάλατε γνωστοποίησιν νὰ μὴ τοὺς ὀμιλοῦμεν; Καὶ ἂν ναί, διατι δὲν ζητήσατε καὶ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, ἐφ' ὅσον θὰ ἀπαιτούσατε νὰ τὴν ἐφαρμόσω καὶ ἐγὼ, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ζήτημα ἀπτεται ἔξω τῶν ὁρίων τῆς ἰδικῆς σας ἐπαρχίας; Αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ ἐξηγήσωμεν με λεπτομέρειαν ὅταν θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἐκεῖνο πού ἔχω νὰ σᾶς πληροφορήσω τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἐκάλεσα τοὺς συντονιστὰς διὰ νὰ συζητήσωμεν θέματα ὡς με κατηγορεῖτε, ἀλλὰ οὐδέποτε ἀπέφυγα νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ ἐρωτήματα πού μου πρόβαλλαν ὅταν με συναντοῦσαν εἰς τὸ μέρος τῆς διαμονῆς μου, τὰς περισσοτέρας δὲ φορὰς δυσάρεστα πρὸς αὐτοὺς καὶ ἔφευγαν ἀπογοητευμένοι, διότι τοὺς ἐξηγοῦσα ὅτι μονομερῶς δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ κανεὶς ἐπίσκοπος, ἀλλὰ ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ· καὶ ταῦτα ἔλεγα διὰ νὰ συγκρατήσω ἐὰν τις τῶν ἐπισκόπων ἤθελε νὰ προχωρήσῃ μονομερῶς, διότι ἔβλεπα ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ τοῦτο ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγ. Κρήτης, ὡς εἶχα πληροφορηθεῖ τότε, πρὶν γνωρίσετε ὑμεῖς. Συνεπῶς δὲν ἐνήργησα τίποτε περὰ Κανόνας, ἐκτὸς ἐὰν τοὺς Κανόνας τοὺς ἐνεργεῖ κανεὶς με τὰ μέτρα πού τοῦ ἀρέσουν. Ἐν συνεχείᾳ, Μακαριώτατε, με κατηγορεῖτε ὅτι ἐκάλεσα τοὺς θεολόγους, ὅχι μόνον τοὺς ἰδικούς μας ἀλλὰ καὶ “βλασφήμους κατὰ τοῦ ἀειμνήστου κυροῦ Ματθαίου καὶ ὑβριστὰς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἰς Μονὴν τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως”.

Εἰς τὸ πρῶτον ἀπολογοῦμαι, ὅτι εὐρισκόμενος εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταξιαρχῶν, μετὰ τὴν λειτουργίαν εἶδον καὶ μου συνέστησαν τὸν Κον Πρίμπον θεολόγον, ἄγνωστον μέχρι τότε δι' ἐμέ, καὶ ἀνῆκεν ὡς ἔμαθα ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τοὺς ὑπεναντίους. Καὶ ἐκεῖ ἀνέπτυξε τὰς ἀπόψεις του συμφώνως τῆς ἐνώσεως τῶν Ρώσων, τῆς χειροθεσίας καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν διὰ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν Αὐξεντιανῶν. Ἐγὼ τὸν ἀντέκρουσα διαφωνήσας, καὶ τότε ἐζήτησα ὅταν θὰ κατεβαίναμεν εἰς τὸ Μετόχιον Ἁγ. Κο-

ρινθίας τὴν ἄλλην ἡμέραν, νὰ συναντηθοῦν με τοὺς ἰδικούς μας θεολόγους νὰ συζητήσουν. Τὸ θέμα δι' ἐμέ ἦτο ἡ χειροθεσία, διὰ νὰ ἐννοήσω ἀπὸ τὰς συζητήσεις αὐτῶν τὸ τι δέον γενέσθαι². Ἐγινε ἡ συνάντησις παρόντος τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ Μηναῖ καὶ ὅταν, ἐνῶ συνομιλοῦσαμεν, εἰσῆλθεν ἕνας συντονιστὴς μετὰ τοῦ Ἁγ. Κορινθίας, ἀντιληφθεὶς ὅτι ἡ συζήτησις θὰ ἐπεκτείνετο ἐκεῖ πού δὲν ἐπιθυμοῦσα, ἐξῆλθον ἔξω καὶ δὲν εἰσῆλθον πλέον ἕως ὅτου ἔφυγον. Συνεπῶς δὲν κάλεσα ἐχθρικὸν θεολόγον ἀλλὰ με ἐσυνάντησε, καὶ ἐκάλεσα τοὺς ἰδικούς μας εἰς βοήθειαν διὰ τὸ θέμα τῆς χειροθεσίας πού συζητεῖτο τότε εὐρέως. Ἐπὶ πλέον δὲ λέγετε, εἰς Μονὴν ἐχθρικὴν, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ σπίτι πού ἔμενα. Πόσον ἀναληθεὶς εἶναι αἱ κατηγορίαι αὐταί! Ποία εἶναι ἡ ἐχθρικὴ Μονή; Τῶν Ταξιαρχῶν θεωρεῖτε ἐχθρικὴ Μονή; Πότε ἐκηρύχθη τοιαύτη καὶ πότε ἀπεκόπη, καὶ δὲν τὸ γνωρίζω; Ποῖον εἶναι τὸ σπίτι πού ἔμενα, Μακαριώτατε; Δὲν ἦτο ἡ Μονὴ Ταξιαρχῶν καὶ τὸ Μετόχιον αὐτῆς ἐν Ἀθήναις; Διατι τόσον ἠθελημένον ψεῦδος; Μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴν ἄδικον ἐγκύκλιον; Ἐκείνη ὅμως ἡ συζήτησις τῶν θεολόγων πολὺ με ὠφέλησε, διότι πολὺ με ἀπασχολοῦσε τὸ ζήτημα τῆς χειροθεσίας³.

Ἄς ἔλθω τώρα καὶ εἰς τὸ περιβόητο ζήτημα τὸ ἀναφερόμενον ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ὅτι ἦτο βλάσφημος καὶ ὑβριστὴς τοῦ Κυροῦ Ματθαίου καὶ τῆς Συνόδου. Ποῖαν ἀναίρεσιν ἐκάματε τῶν κατηγοριῶν του, καὶ ποῖα ντοκουμέντα ἐφέρατε διὰ νὰ καταρρίψετε τὰς κατηγορίας καὶ νὰ πληροφορήσετε καὶ νὰ διαφυλάξετε ἡμᾶς, ἐὰν αὐταὶ ἦσαν ψευδεῖς καὶ ἄδικοι; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ θέμα δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, διότι ἄλλον σκοπὸν ἔχει ἡ παροῦσα καὶ ὄχι αὐτόν.

Τώρα, Μακαριώτατε, ἄς ὑπεισέλθω καὶ εἰς τὸ πλέον ἐμφανὲς καθυποβαλλόμενον ψεῦδος τῆς ὑμετ. ἐπιστολῆς. Μοῦ καθυποβάλλετε νὰ ψευσθῶ, ψευδόμενοι πῶς τάχα ἐξέχασα ὅτι ἐζήτησα συγγνώμην. Εὐτυχῶς, Μακαριώτατε, ἐπειδὴ εἶχον ἀντιληφθῆ ὅτι τὰ πρακτικὰ πού ἐκρατοῦντο εἰς τὰς Συνόδους ἦσαν ἀνεπαρκῆ,

2) Ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι ὅτι τοσαύτη ἐπεκράτη ἐν Ματθαϊκοῖς σύγχυσις, ὥστε ὁ χειροθετηθεὶς ἐν Ἀμερικῇ κ. Ἐπιφάνιος δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ ἀνέμενεν ὅπως μάθη ἐκ τῶν «θεολόγων» τὴν ἔνοιαν καὶ σημασίαν τῆς χειροθεσίας, πέντε ἔτη μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτῆς!

3) βλ. ἀνωτέρω ὑποσ. 2.

διότι έγγραφοντο ὅσα ἤθελε ὁ γράφων, καὶ ὄχι ὅσα ἐλέγοντο ἐπακριβῶς· διὰ τοῦτο ὁ ἄγγελος τῆς ψυχῆς μου μὲ ὤθησε νὰ κρατῶ καὶ ἐγὼ σημειώσεις τὶ ἔλεγεν ἕκαστος τῶν ἐπισκόπων, καὶ ἔτσι θὰ σᾶς τὰ γράψω ὅπως ἔγιναν διὰ νὰ πληροφορηθῆτε τόσον ὑμεῖς, ὅσον καὶ οἱ συντάκτες σας καὶ ὅσους σκανδαλίσατε μὲ τὰς τοιαύτας ἐνεργείας. Θὰ ἀναγράψω ὅλο τὸ κείμενον τῶν σημειώσεών μου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς θ' συνεδριάσεως, διότι εἰς τὴν πρώτην ἄλλα ἐλέχθησαν καὶ ἄσχετα μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

“Σημειώσεις Πρακτικῶν κρατηθεῖσαι τὴν ὥραν τῆς συνεδριάσεως ἐξ ἐμοῦ”.

“Τῆ 12-5-1977...νὰ πάρη ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ.”⁴

Ἴδου Μακαριώτατε, πόσον σαφῶς καὶ μὲ εἰρμὸν μιλοῦν τὰ πρακτικὰ (καὶ ἐὰν θέλετε, ἔτσι πρέπει νὰ κρατοῦνται τὰ πρακτικὰ μὲ σαφήνειαν, καὶ ὄχι κατὰ τὸν τρόπον ποὺ τὰ γράφετε). Ποῦ λοιπὸν λέγουν, «ἐὰν σᾶς ἐσκανδάλισα, σᾶς ζητῶ συγγνώμην»; Ἀντιθέτως λέγουν, ὅτι δὲν βλέπω νὰ ἔκαμε κακὸ. «Τὶ κακὸν ἔκαμε, ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω. Ὅταν θὰ τὸ καταλάβω, ἐὰν δὲν εἶμαι κοντὰ νὰ σᾶς γράψω, καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην». Τώρα ὄχι μόνον δὲν ἐκατάλαβα νὰ ἔβλαψεν, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνομαι τὸ ἀντίθετο. Θὰ τὸ ἐξηγήσω καὶ αὐτό, ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ χρόνος.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γραφοῦν ὅλα αὐτά, Μακαριώτατε, ἀλλὰ ἔπρεπε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστολήν μου, ἀφοῦ διεπιστώσατε ὅτι εἶχα δίκαιον, ἔπρεπε νὰ σπεύσετε νὰ τὰ ἀνακαλέσετε τὰ τῆς ἐγκυκλίου, καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε διὰ νὰ γνωρίζω. Δὲν τὸ ἐπράξατε, καὶ ἔγινε τὸ κακὸν χειρότερον καὶ προχώρησε καὶ προχωρεῖ. Δύνασθε νὰ τὸ πράξετε καὶ τώρα. Καὶ θὰ ἀναμείνω πλὴν δὲν θὰ ἀδρανήσω, μόνις τελειώσω τὴν παροῦσαν θὰ ἀρχίσω τὴν ἐγκύκλιον, καὶ κατόπιν ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῶν Ρώσων καὶ ἐντεῦθεν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅστις θέλῃ τὰ γενόμενα. Δὲν θὰ ἀθώσω τὸν ἑαυτόν μου οὐδὲ λέγω ὅτι δὲν κάμω λάθη. Ὅχι ὅμως νὰ ἀνεχθῶ σκευωριακῶς (sic) καὶ νὰ παραδεχθῶ συκοφαντικῶς ἢ ὑποβολιμαίως, ὅτι ἔκαμα κάτι ποὺ δὲν τὸ ἔκαμα, ἢ ὅτι εἶναι σφάλμα ἀφοῦ δὲν εἶναι· καὶ ἐνῶ δημοσιεύετε εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης κατόπιν δὲν ἀνακαλεῖτε, ἀφοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι κακῶς καὶ ψευδῶς ἐγράφησαν.

4) Τὰ ἔχει ἀναφέρει προηγουμένως. Βλ. «Ορθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα», τ.68, σελ. 640,641.

Σᾶς πληροφορῶ Μακαριώτατε, ὅτι ἕως τῆς σήμερον δὲν μοῦ ἐστάλη τὸ περιοδικὸν ποὺ ἔχει τὴν ἐγκύκλιον. Τὶ μαρτυρεῖ τὸ τοιοῦτον; Ἄν θέλετε, καταλάβετε το.

Ἐπίσης Μακαριώτατε, οὔτε τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου τῆς 15ης Ἰουνίου 1977. Διατὶ καὶ αὐτὰ δὲν στέλλονται; Μήπως καὶ αὐτὰ κάτι θὰ φανερώσουν;

Μακαριώτατε, σκεφθεῖτε ὅτι ἀντιπροσωπεύετε ἐκκλησία, σᾶς παρακολουθοῦν καὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδυσώπητος Ἱστορία, καὶ κατόπιν ὁ ἀλάθητος Κριτής.

Ἐναν ἄνθρωπο τὸν ἐξουδετερώνετε εὐκόλα, μὲ τὰ ψεύδη καὶ τὰς συμφωνίας. Ἀλλὰ ἡ Ἱστορία καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ φωνάζουν καὶ πέραν ἀπὸ τὸν τάφον. Σκεφθεῖτε καὶ πράξετε ὡς βούλεσθε. Οὔτε σᾶς κρίνω δι' αὐτά, οὔτε διδάσκαλός σας γίνομαι, οὔτε σᾶς φοβερίζω, ἀλλὰ ἀπολογούμενος, ἐφ' ὅσον τόσον πικρὰ καὶ πονηρὰ μὲ προκάλεσαν οἱ συντάκται σας καὶ ὑμεῖς ἀπροσέκτως ὑπογράψατε. Ἐκτιμῶ τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σας ὅπου ἀναγνωρίζετε τὰ λάθη καὶ ζητεῖτε συγγνώμην, ἀλλὰ εἶναι ἀνίσχυρον νὰ διαλύσῃ τὸν σκανδαλισμὸν τοῦ πλήθους· ἐπὶ πλέον δὲ τὸ δεύτερον μέρος ἐξουδετερώνει τὸ πρῶτον.

Ζητᾶτε νὰ ἀρθῇ ἡ ψυχρότης καὶ νὰ ἐπέλθῃ συνδιαλλαγὴ καὶ ὁμόνοια. Ἐκ μέρους μου ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει, διότι ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη πρόθεσις, δὲν θὰ ἐθυσίαζα ἐπὶ 4ετίας τὰ συμφέροντά μου καὶ τὰ δικαιώματά μου, διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δυστυχῶς δὲν ἠθελήσατε νὰ τὸ γνωρίσετε, ἀλλὰ ὅλως ἀδίκως ἐπράξατε τὸ ἀντίθετον. Ἔχω ὅμως καὶ πάλιν, τὰ ἀγνὰ ἐλατήρια τῆς προθέσεως εἰς τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διάσπασιν κ.λ.π. Ἀλλὰ τώρα ὄχι μὲ θυσίαν καὶ πάλιν τῶν δικαιωμάτων μου, ἀλλὰ μὲ ἱκανοποίησιν τοῦ πνεύματος τῆς δικαιοσύνης, καθότι εἶμεθα πνευματικοὶ ἄνθρωποι.

Ἡ πράξις αὕτη ἀπέδειξε πόσα κενὰ ὑπάρχουν, καὶ θὰ τὰ ἐκμεταλλευθοῦν ὅσοι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δικαιοῦνται. Καὶ ἄς ἐλπίζω νὰ εἶναι πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶν.

Κλείω τὴν παροῦσαν συντετριμμένως, μὲ ἐλπίδαν ἐπαναφορᾶς, ἀνακαλέσεως καὶ διορθώσεως πρὸς ἀποφυγὴν περισσοτέρων πόνων, πρὸς πλήρη καταγραφή καὶ ἀνάπτυξιν τῶν γεγονότων.

Ὁλος πρόθυμος ἐν ἀγάπῃ, ἐλάχιστος συλλειτουργὸς ὑμῶν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς.

† ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος»

συνεχίζεται

Μὴ πεποιθήσατε ἐπὶ ἄρχοντας... οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἄγαθὸν ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον
ἢ ἐλπίζειν ἐπὶ ἄρχουσι.

Διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ ρητόν· «ἐνὸς κακοῦ μύρια ἔπονται» διὰ τὸ «συνέδριον ματαιότητος» τῶν «παρανομούντων»¹ σωματειακῶν ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ὑποβιβάζοντες τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐπίπεδον θρησκευτικοῦ σωματείου, τῆς προσέδωκαν κατεξοχὴν κοσμικὰς παρὰ πνευματικὰς βλέψεις καὶ ἐπιγείους παρὰ ἐπουρανίους προσανατολισμούς. Ἐνδεικτικὸν τῶν βλέψεων αὐτῶν εἶναι ἡ μόνιμη ἐπιδιώξις των νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τοὺς «κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»², οἱ ὅποιοι ἀνοικτὰ καὶ ἀπροκάλυπτα ἐπαγγέλλονται τὴν «νέαν ἐποχὴν», καὶ ἐργάζονται συστηματικῶς διὰ τὴν ἐπιβολὴν της. Δι' αὐτό, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ ἀπέναντί των, ἀλλὰ καὶ διαμορφώνουν τὴν ποιμαντικὴν μέριμναν ψυχῶν «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε»³, μὲ βάσιν τὰς ὑποδείξεις των!

Τὸ γεγονός ὅτι ἀπευθύνουν ἐρώτημα περὶ 666, δείχνοντας ἐμπιστοσύνην εἰς ὑπουργὸν κυβερνήσεως ποὺ ἐπιβάλλει τὴν «νέαν ἐποχὴν» εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀποκαλύπτει εἴτε τὴν ἐγκληματικὴν ἄγνοιαν ἢ ἀφέλειάν των, εἴτε τὴν προδοτικὴν σκοπιμότητα νὰ ἐξαπατήσουν ὄχι μόνον τοὺς ἀπλουστέρους ἐκ τοῦ πιστοῦ λαοῦ ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ «εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς»⁴, δεδομένου ὅτι:

α) Ὑπουργὸς προηγούμενης κυβερνήσεως τοῦ ἐτέρου «νεοεποχικοῦ» κόμματος (ὁ κ. Λάμπρος Παπαδήμας) δηλώνει μὲ παρρησίαν καὶ εἰλικρίνειαν τὸν Μάρτιον τοῦ '97, εἰς τὴν ἐκπομπὴν «ἡ ὥρα τῆς ἀλήθειας» τοῦ κ. Πρετεντέρη εἰς τὴν τηλεόρασιν τοῦ ANT 1: «...γιατί τὸ 666 ἔχει προκύψει ἀπὸ τὸ φάσμα τὸ ὁποῖο ὑπάρχει πάνω σὲ κάθε ἔντυπο ποὺ πρέπει νὰ μπῆ σὲ ἓνα μηχανογραφικὸ σύστημα γιὰ νὰ γίνῃ μίᾳ ἀναγνώριση...».

Τὴν παρουσίαν τοῦ 666 εἰς ὅλα τὰ μηχανογραφικὰ συστήματα παραδέχθησαν καὶ ὁ πρῶην ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν Θ. Πάγκαλος εἰς τὴν ἐκπομπὴν «ἐνώπιος ἐνωπίω» τοῦ κ. Χατζηνικολάου εἰς τὸ MEGA· ὁ πρῶην ὑπουργὸς παρὰ τῶ προθυπουργῶ Γ. Πασχαλίδης⁵, καθὼς καὶ ὁ εὐρωβουλευτὴς τῆς Ν. Δημοκρατίας Παῦλος Σαρλής⁶.

β) Τὸ 666 εἶναι διὰ τὸ κίνημα τῆς νέας ἐποχῆς τοῦ ἀντιχρίστου τὸ κατεξοχὴν «ιερόν» σύμβολον, τὸ ὁποῖον διενεργεῖ τὸ «μυστήριο

τῆς ἀνομίας»⁷, δηλ. προετοιμάζει μὲ τὴν διάδοσίν του εἰς τὰς οικονομικὰς συναλλαγὰς τὴν ἀποδοχὴν καὶ θεοποίησιν τοῦ ἀντιχρίστου ὡς παρέχοντος, δῆθεν, τὰ ἀγαθὰ πρὸς διαβίωσιν, ἀκόμη καὶ πρὶν τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του εἰς τὴν παγκόσμιον σκηνὴν (κατὰ τὸν Ἅγιον Ἐφραίμ τὸν Σύρο), ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Τίμιος Σταυρὸς τοῦ Κυρίου διενεργούσε τὸ «μυστήριο τῆς εὐσεβείας»⁸ ἀκόμη ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκην. Καὶ κατὰ τὰς κορυφαίας θεωρητικὰς ἡγήτιδας τῆς νέας ἐποχῆς H.P. Blaratsky καὶ A. Baily, ἡ διάδοσις τοῦ 666 εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητος, ὥστε νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἐπιβολὴ τῆς νέας ἐποχῆς καὶ νέας τάξης (παγκοσμίου θρησκείας καὶ παγκοσμίας κυβερνήσεως τοῦ ἀντιχρίστου).

γ) Ἡ ἀναξιοπιστία, ἡ διγλωσσία, καὶ ὁ φόβος τοῦ πολιτικοῦ κόστους εἶναι πάγιον κατεστημένο τῆς συγχρόνου πολιτικῆς πραγματικότητος μὲ ἐλαχίστους ἐξαιρέσεις. Πράγματι, τὶ κοστίζει μίᾳ ψευδῆς καθησυχαστικῆς διαβεβαίωσις μπροστὰ εἰς τὸ πολιτικὸ κόστος πολλῶν χιλιάδων ψήφων «παλαιοημερολογιτῶν»;

Ἐξάλλου, αἱ ἀντιφατικαί, ἀμήχαναι, ὀρθολογιστικαὶ καὶ χωρὶς ἀγιογραφικὴν καὶ ἀγιοπατερικὴν συμμαρτυρίαν τοποθετήσεις τοῦ σωματειακοῦ ἐπισκόπου κ. Φωτίου εἰς τὴν περίληψιν τῆς σχετικῆς εἰσηγήσεώς του, προδίδουν τὴν προφανῆ προχειρότητα καὶ ἀμέλεια μὲ τὴν ὁποίαν τὴν συνέταξεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνεπάρκειάν του, ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀναστήματος, εἰς τὸ νὰ ἀντιμετωπίῃ ἓνα τόσον κεφαλαιῶδες καὶ σωτηριῶδες ζήτημα διὰ τοὺς πιστούς. Ἐνῶ ἰσχυρίζεται ὅτι «τὸ μικροηλεκτρονικὸν κύκλωμα δὲν χρειάζεται τὸ 666 καὶ οὐδένα κωδικόν», παρακάτω τὸ ἀναιρεῖ λέγοντας ὅτι «τὸ μικροκύκλωμα δὲν εἶναι ἀσφαλές», δηλ. ἀπαιτεῖ κωδικὸς ἀσφαλείας καὶ ἐπαληθεύσεως. Ποῖος, ὅμως, εἶναι ὁ παγκόσμιος τριψήφιος κωδικὸς συμβατότητος καὶ ἐπαληθεύσεως ἡλεκτρονικῶν συστημάτων ταυτοποίησεως καὶ ἀναγνώρισεως προσώπων καὶ οικονομικῶν συναλλαγῶν; Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ὁ ἐρευνητὴς-συγγραφεὺς Dwight Kinman εἰς χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τοῦ best-seller βιβλίου του «Ὁ τελευταῖος παγκόσμιος δικτάτορας»: «Ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι ὁ διεθνὴς κωδικὸς ἀριθμὸς ποὺ ἐνεργοποιεῖ τὸ παγκόσμιο κομπιούτερ τῶν Βρυξελλῶν» (σελ. 287),

«...κάθε άτομο στον βιομηχανικό κόσμο έχει ένα προσωπικό δεκαοκταψήφιο αριθμό στον υπερυπολογιστή της Ευρώπης που αρχίζει από 666...» (σελ. 291). «Σήμερα, αυτός ο δεκαοκταψήφιος αριθμός είναι κωδικοποιημένος μέσα στο μεταλλικό τσιπάκι στο πίσω μέρος κάθε χρεωστικής ή πιστωτικής κάρτας και είναι άορατος στο γυμνό μάτι» (σελ. 288). «...ο Λάρρυ Γκόσχον... που είναι πρόεδρος της εταιρείας Διεθνούς Ρομποτικής, και ένας από τους εξάρχοντες διεθνώς ειδικούς της ρομποτικής... διηγείται πώς η εταιρεία του σε συνεργασία με την εταιρεία Barroughs, έγκατέστησαν ολόκληρο το παγκόσμιο σύστημα κομπιούτερ, συνδέοντας μαζί του όλες τις τράπεζες F.D.I.C. πάνω στη γη με τον γιγάντιο υπερυπολογιστή της Ευρώπης... Σε μία μαγνητοφωνημένη κασέτα... που την έχουμε σαν αποδεικτικό... αποκαλύπτει ότι: “Αν έχετε τώρα πιστωτική κάρτα και τη βάλετε σε οποιαδήποτε αυτόματη μηχανή είσπραξης, σε οποιαδήποτε τράπεζα του κόσμου, θα σάς συνέδεε αυτόματα με τον υπερυπολογιστή της Ευρώπης, και τα τρία πρώτα ψηφία που θα ενεργοποιήσουν την κάρτα σας θα ήταν ο αριθμός 666.”» (σελ. 290-291).

Και παρακάτω ο κ. Φώτιος ισχυρίζεται ότι δεν τίθεται θέμα πίστεως, δηλ. θέμα έμπλοκής του 666, διακείμενος ευπειθώς εις τὰς ύπουργικές διαβεβαιώσεις, αποκλείοντας παντάπασιν τὸ ἐνδεχόμενον ἀποκρύφου -κωδικοποιημένης μετὸ δυαδικὸ σύστημα- παρεμβολῆς τοῦ 666 μεταξύ τῶν ὑπολοίπων ψηφιολέξεων. Εἰς τὴν συνέχειαν, ὅμως, διάκειται με καχυποψίαν καὶ ὑπογραμμίζει τὴν «ἐνδεχομένην κακὴν χρῆσιν ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν νόθευσιν τῶν προσωπικῶν μας δεδομένων». Τακτικὴ στρουθοκαμήλου ἢ ἀλλέως δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά!

Καὶ κατὰ τὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Ἐμμανουὴλ Καλύβα «τὸ ἠλεκτρονικὸν φακέλωμα E.K.A.M. καὶ ἄνευ 666 εἶναι χάραγμα δουλείας στὸ ἀντίχριστον σύστημα καὶ σ' αὐτὸν τὸν Ἀντίχριστον»⁹.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀποπειραθοῦμε νὰ ἀποκωδικοποιήσουμε τὴν προκειμένην περίστασιν μετὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, θὰ ἤμπορούσαμε με φόβον Θεοῦ νὰ παραλληλίσουμε τὸ γεγονὸς τῆς προφανοῦς ἀποκρύψεως τοῦ θανατηφόρου ἀριθμοῦ 666, μετὸ γεγονὸς τῆς ἀποκρύψεως ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ὄφιν τοῦ κινδύνου τοῦ θανάτου ἐκ τῆς βρώσεως τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους¹⁰. Καὶ τοῦτο διότι τὸ 666 συμβολίζει τὴν ἐπανάληψιν τῆς μοιραίας πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων (ἢ ὅποια κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον συνετελέ-

σθη τὴν ἕκτην ἡμέραν καὶ ὥραν), διὰ μέσου τῆς πανανθρωπίνου ἱστορίας καὶ ἰδιαίτεως κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν. Οὕτως, καὶ οἱ σημερινοὶ «νοητοὶ ὄφεις» τῆς νέας ἐποχῆς τοῦ ἀντιχρίστου ἀποκρύπτουν τὸν κίνδυνον πνευματικοῦ θανάτου -666- ἀπὸ τὰ νέα ἠλεκτρονικὰ συστήματα ταυτοποίησεως προσώπων καὶ οἰκονομικῶν συναλλαγῶν, ἀλλὰ καὶ ὡσὰν τὸν ἀρχαῖον ὄφιν ποὺ ὑπεσχέθη ψευδῶς τὴν θέωσιν εἰς τοὺς πρωτοπλάστους¹¹, ὑπόσχονται μίαν ζωὴν «θεικὴν», γεμᾶτην ἀνέσεις καὶ ἀναπαύσεις ἐντὸς τοῦ ψευδοῦς ἐπιγείου τεχνολογικοῦ παραδείσου τῆς νέας ἐποχῆς, τὸν ὁποῖον καταρτίζει ὁ ἀντίχριστος διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὰ λογικὰ πρόβαρα τῆς ποιμένης τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ πνευματικοῦ παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἡμεῖς καθηκόντως, ὡς ἐλάχιστοι ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, μετὸ στοιχειώδη ἱερατικὴν συνείδησιν, καλοῦμεν τὸ πλήρωμα τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς πατερικῶς ἀποτειχιζομένων ἐκ τῆς παγκοσμίου οἰκουμενικῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀντιχρίστου, γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὅπως ἀρνηθοῦν μετὰ κάθε κόστος τὴν παραλαβὴν τῶν νέων βιομετρικῶν διαβατηρίων, ἀποστρεφόμενοι πᾶσαν φωνὴν τοῦ νοητοῦ ὄφους ποὺ ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου: «Ἐξέλθε ὁ λαὸς μου ἐκ τῆς Βαβυλῶνος τῆς Μεγάλης»¹², καὶ ἐκ πάντων τῶν συστημάτων «βδελυγμάτων» αὐτῆς¹³.

Ὅσον διὰ τοὺς σωματειακοὺς ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι συνοδικῶς καὶ φαρισαϊκῶς ἀθετοῦν ταύτην τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, μετὰ ἀγάπην ἐν ἀληθείᾳ βοῶμεν: «Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς καὶ τὸ φῶς σκότος...»¹⁴!

Ἱερομόναχος Ἐλευθέριος

1) Ψάλμ. κε', 4.

2) Ἐφεσ. ζ', 12.

3) Ρωμ. ιδ', 15.

4) Ματθ. κδ', 24.

5) Βλ. «Ἐλευθεροτυπία». 11-6-97.

6) Βλ. «Ἀπογευματινὴ», 15-6-97.

7) Β' Θεσ. β', 7.

8) Α' Τιμ. γ', 16.

9) Ἐκ τοῦ ἀξιολογώτατου πονήματός του «Ὅχι ἀριθμημένοι καὶ ἐλεγχόμενοι σκλάβοι, ὄχι ἠλεκτρονικὸς ὀλοκληρωτισμὸς μετὰ τὴν νέες κάρτες-ταυτότητες», σελ. 66.

10) Γεν. γ', 4.

11) Γεν. γ', 5.

12) Ἀποκ. ιη', 4.

13) Ἀποκ. ιζ', 5.

14) Ἡσαΐας ε', 20.

ΒΙΒΛΙΟΦΕΡΕΙΣ

Ολη μας ή Έκκλησιαστική ζωή, ως πιστών Όρθοδόξων Χριστιανών, στρέφεται γύρω από την Θεία Λειτουργία της Κυριακής. Άν δέν συμμετέχουμε εις άλλα Έκκλησιαστικά δρώμενα, όπωςδήποτε πάντως φροντίζουμε νά μή χάσουμε καθ' έκάστη Κυριακή την Θεία και Ίερά Λειτουργία. Άλλά πόσοι έξ ήμών καταλαβαίνουν αύτá ποδ έκει άκούουν και βλέπουν, ούτως ώστε ή συμμετοχή των νά είναι ουσιαστική και εις βάθος, και όχι άπλως μηχανική και πρόχειρος; Διατί π.χ. ό Ίερεύς εις την άρχήν της Θ. Λειτουργίας λέγει: «Εύλογημένη ή Βασιλεία...», και όχι «Εύλογητός ό Θεός...», όπως εις πολλές άλλας Άκολουθίας; Τι σημαίνει «Παράσχου Κύριε»; Τι συμβολίζουν ή Μικρά και ή Μεγάλη Εΐσοδος; Πώς εξηγείται τδ ιερώτατον: «Τά σά έκ τών σών σοι προσφερόμεν...»; Ποία ή σημασία της συνεχούς αύτης «συνομιλίας» μεταξύ Ίερέως και Λαοϋ, αλλά και ποία ή έξ αύτης ώφέλεια, άν δέν καταλαβαίνουμε τι ζητάμε και τι μάς δίδεται; Ποιον τδ μυστήριο της θείας και Ίεράς Μεταλήψεως δια τδ καθαγιασμοϋ, της μεταβολής και της μεταδόσεως τών Τιμίων Δώρων;

Όντως! Ποιος θά πεί, ότι όλα τά άνωτέρω και τά τούτοις παραπλήσια είναι παντελώς μέν άπαραίτητον όπως γνωρίζουμε, αλλά οί περισσότεροι άγνοοϋμε;

Τήν άνεπίτρεπτον αύτην άγνοιά μας έρχεται, χάριτι Θεοϋ, νά άξαλείφει μία νέα πολυσήμαντος έκδοσις, μάλλον δέ επανέκδοσις παλαιοϋ βιβλίου του 17ου αϊώνος, υπό τδν τίτλον:

**«ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ
τουτέστιν εξήγησις λεπτομερής
ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
έν είδει έρωταποκρίσεων».**

Η γλώσσα του βιβλίου είναι ή καθομιλουμένη της εποχής εκείνης, καθότι έγράφη υπό του Ίατροφιλοσόφου Νικολάου Βούλγαρη άκριβώς πρδς άπαραίτητον κατήχησιν τών τότε Πιστών, και έπρεπε νά είναι άπλή και

πλήρως κατανοητή, αναγινώσκεται δέ εύκόλως και σήμερα, αφού πρόκειται περι άπλής καθαρευούσης. Τδ βιβλίον είναι διανθισμένο με πολλά Πατερικά χωρία, αλλά και καθετί σημαντικόν ποδ αναφέρει ό σοφδς συγγραφέυς, φροντίζει νά τδ τεκμηριώνει πάντοτε δια τδ σχετικοϋ Πατερικοϋ χωρίου της Όρθοδόξου Παραδόσεως. Όπως καταλαβαίνετε, είναι ένα βιβλίον πολύτιμο και συλλεκτικής μορφής, ποδ δέν πρέπει νά λείψει από κανένα Όρθόδοξο σπίτι.

Έξεδόθη υπό του Ίεροϋ Ήσυχαστηρίου «Άξιον έστιν» τών Κατουνακίων Άγίου Όρους, τδ όποιον παρεχώρησε την κεντρική διάθεση εις τδ έν Λαρίσση βιβλιοπωλείο του εύλαβεστάτου έν Χριστῶ αδελφοϋ (και πολυτέκνου) Γεωργίου Γαλάνη, «Άγιον Όρος-Ρόδον τδ άμάραντον» (Κουμουνδούρου 22, Τ.Κ. 412 22 Λάρισσα, τηλ. 2410-531107), διατίθεται δέ και εις όλα τά κεντρικά θρησκευτικά βιβλιοπωλεία.

Άς σημειωθῆ τέλος και ότι τά έξοδα έκ του βιβλίου, θά διατεθοϋν δια την ολοκλήρωσιν της ανακαινίσεως του ρηθέντος Άγιορειτικοϋ Ήσυχαστηρίου, τδ όποιον έν πλήρει συνειδήσει άρνεϊται και απορρίπτει τά εύκολα Εϋρωπαϊκά άργύρια του ξεπουλήματος του Άγιωνόμου Όρους της Παναγίας μας...

Ἐξεδώθη καὶ ἐκυκλοφορήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Δρενιᾶς Σαλαμῖνος τὸ «Τυπικὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας - Ἔτος 2007-2008». Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ προοίμιον τῆς ὡς ἄνω ἐκδόσεως πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν ὑπὸ τῶν πιστῶν τοῦ ἰδιαιτέρου σκοποῦ τῆς ἐκδόσεως.

Επειδή, πολλάκις ἠρωτήθημεν ὑπὸ εὐσεβῶν Ἱερέων καὶ Ἱεροφαιτῶν περὶ τῆς τυπικῆς διατάξεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν εἰδικότερον δέ εἰς λαχούσας περιπτώσεις ἐν αἷς ἀπαιτεῖται συσχέτισις τῶν ψαλλομένων, κρίναμεν ἐπάναγκες ὅπως συντάξωμεν τὸ παρὸν ἐτήσιον Τυπικόν, ἵνα· α') ἔχωσιν τοῦτο οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὡς ὀδηγόν διὰ τὸ τρέχον ἔτος καὶ μὴ ἀναζητῶσιν εἰς τὰς ὑπαρχούσας γενικὰς διατάξεις, β') συγκαταλέξωμεν καθιερωθείσας σήμερον ἑορτὰς τινὰς αἵτιναι ὑπολείπονται εἰς τὰ ὑφιστάμενα Τυπικά, καὶ γ') ἐπαναφέρωμεν τὰ ἐν τοῖς νεωτέροις Τυπικοῖς καινοτομηθέντα, ὡς ἐπὶ παραδειγματι διορίζομεν εἰς τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτὰς καθὼς καὶ μνήμας μεγάλων Ἁγίων τὰ ἐκ τῆς Παραδόσεως διατεταγμένα ὅπως τὰ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ ψαλλόμενα στιχηρὰ (μὴ τελομένης Ἀγρυπνίας) εἰς 8 καὶ οὐχὶ εἰς 6 ὡς διατάσσουσι τὰ νεώτερα Τυπικά. Σύν τούτοις, συμπεριελήφθησαν τυπικαὶ διατάξεις Ἁγίων καθιερωμένων πλέον ἐξ εὐλαβείας τῶν πιστῶν ὡς Δοξολογούμενων, ὡς τῆς Ἀγ. Εὐφημίας, τοῦ Ἁγίου Φανουρίου κ.ἄ.

Πέραν τούτων, μὴ ἐπιλανθανόμενοι τῶν ἐν τοῖς Ἐνοριαῖς σημερινῶν κυρίως χρονικῶν ἀναγκῶν, μεριμνήσαμεν ἵνα μὴ ὤσιν ἐκτεταμένοι αἱ Ἱ. Ἀκολουθίαι.

Συμφώνως πᾶσι τοῖς ἀνωτέροις, εὐκόλως καὶ ἄνευ ἀπορίας τινος δύνανται οἱ Ἱερεῖς καὶ Ἱεροφάλτες νὰ ἀκολουθήσωσι τὸ παρὸν Τυπικόν εἰς ἐκάστην ἑορτὴν.

Εὐνόητον, ὅτι ἐάν ὀρίζονται ἐν τοῖς Σεβασμίοις Μοναῖς παρά τῶν ἀοιδίμων αὐτοῖς κτητόρων ἄλλως, ἔξω τῶν ἐνταῦθα, ἀκολουθεῖτω ἡ παραδεδομένη ἐν αὐταῖς τάξις.

Δι' ἐλπίδος, ὅτι θὰ τύχη τὸ παρὸν πόνημα τοῦ εὐσεβοῦς στόχου του, εὐχόμεθα ἅπασιν τοῖς φιλακολούθοις κληρικοῖς τε καὶ λαϊκοῖς, τὸ ἀνατέλλον ἔτος ἀποβῆ δι' ὑμᾶς μεστόν πνευματικῶν ἀρετῶν.

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ σᾶς κουράσωμεν περισσότερο, ἀναφέροντες καὶ ἕτερα -οὕτως ἢ ἄλλως γνωστά- παρέκτροπα πρὸς κατάλυσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ὑπὸ τῶν ὑψηλὰ ἱσταμένων, παρέκτροπα ἅτινα συχνὰ δημοσιοποιοῦνται εἰς τὸν Θρησκευτικὸν Τύπον καὶ τὰ γνωρίζετε καλλίτερον καὶ ἀπὸ ἡμᾶς, πολλάκις δὲ καὶ σεῖς διεμαρτυρήθητε δημοσίως ἐναντίον αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα, ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος Κυρίου, τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει, ἀθλήσει καὶ ὁμολογίᾳ διαλαμφάντων Ὁσίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν, σᾶς παρακαλοῦμεν εἰλικρινῶς, ἐὰν ὄντως ἐπιθυμεῖτε τὴν περαιτέρω Ὁρθόδοξον ἐπιβίωσιν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους καὶ τὴν ἐπανάκαμψιν τῆς ἐνταῦθα ἀπωλεσθείσης εἰρήνης, ὡς καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας, σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως παραιτηθῆτε ἀπὸ τοῦ ἀνιέρου διωγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, διὰ νὰ μὴν εὔρεθῆτε καὶ σεῖς συντόμως, παραχωρήσει Θεοῦ, ἐμπερίστατοι μὲ παρομοίους πειρασμούς.

Ἔχετε ἐπιχειρήματα πολλὰ ὥστε νὰ πείσητε τὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον, ὅτι δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὸν διωγμὸν. Δύνασθε πρωτίστως νὰ τοῦ ἐνθυμίσητε αὐτὸ ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ μακαριστὸς Ἱεροσολύμων Διόδωρος εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων κατὰ τὸ 1992, ὅταν ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐζήτησεν ὅπως ὁμοφώνως καὶ ἐπισήμως καταδικάσουν εἰς παγκόσμιον κλίμακα ὅλους τοὺς ἀποτετριχισμένους ἐκ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς, καὶ ἐκινήσουν διωγμὸν ἐναντίον των. Τότε ὁ αἰοίδιμος κ. Διόδωρος ἀντεστάθη καὶ ἐματαίωσε τὸ κακόβουλον αὐτὸ σχέδιον, εἰπών: «Ὡστε, ἅγιε ἀδελφέ, ἐπιτρέπεται νὰ ἀγκαλιάζωμεν ὅλους τοὺς αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους, καὶ

νὰ καταδιώκομεν τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφούς μας; Δὲ θὰ τὸ δεχθῶ ποτὲ αὐτό!»

Ἡμεῖς μὲν σεβαστοὶ Πατέρες, δὲν ἔχομεν, ὡς ἐξαρτηματικοὶ Μοναχοί, τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιγνυόμεθα εἰς τὰ Διοικητικὰ θέματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀλλ' εἰς ζητήματα Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐπιβάλλεται ὅπως ἀγρυπνώμεν καὶ ἐκφέρωμεν τὴν γνώμην καὶ μαρτυρίαν μας ἀνιδιοτελῶς, ἢ ὅποια ἐν προκειμένῳ εἶναι δι' ἡμᾶς καὶ ἀπαραίτητος Ὁρθόδοξος ὁμολογία.

Ὅθεν διακηρύσσομεν ὅτι, ἐπαινοῦμεν καὶ συντασσόμεθα ὀλοψύχως μὲ τὴν Ὁρθόδοξον ἀποτειχίσιν καὶ ἐν λόγῳ ὁμολογίαν τῶν διωκομένων Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, οἱ ὅποιοι χριστοπρεπῶς ὑπομένουν τὰ πάνδεινα δι' αὐτὴν, καὶ δὴ, ἐσχάτως.

Διαμαρτυρόμεθα δὲ ἐντόνως ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ παντὸς ὑπευθύνου διὰ τὸν ἄδικον καὶ ἀντισυνταγματικὸν διωγμὸν ἐναντίον αὐτῶν.

Εἶναι μέγα ὄνειδος καὶ μεγίστη παρανομία, ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ παρέχει μὲν ἄδειαν ἀδιακρίτως εἰς πᾶσαν ψυχοβλαβὴ καὶ ἐπικίνδυνον αἴρεσιν καὶ δαιμονοθησκείαν, ὥστε νὰ ἰδρῦῃ καὶ λειτουργῇ τὰς ἀντιχρίστους παρασυναγωγὰς τῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πατρίδα μας, νὰ ἀθετῇ δὲ καὶ κατακρίνη τὴν γνησίαν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῶν Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων, διώκοντας αὐτοὺς ἀπανθρώπως καὶ ἀντισυνταγματικῶς, ὑποτασσομένη ἀκρίτως διὰ τὰ μείζονα πνευματικὰ αὐτὰ θέματα εἰς τὰς παρανόμους, ἀντορθόδοξους καὶ ἀντεθνικὰς εἰσηγήσεις τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαῖου, ὡς καὶ ὠρισμένων γνωστῶν νεοαγιορειτῶν Μοναχῶν, ξένων πρὸς τὸ παραδοσιακὸν καὶ ἀσκητικὸν Ἀγιορειτικὸν πνεῦμα!

Ὡσαύτως καταγγέλομεν ὡς ἀπαράδεκτον τὸ γεγονὸς ὅτι, σύσσωμα τὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἑλληνικὰ Δικαστήρια συνήθως ὑπερασπίζονται μὲν καὶ προστατεύουν τὰ ἐν γένει ἀντορθόδοξα, αἰρετικὰ καὶ ἀντεθνικὰ φρονήματα ἀκόμη καὶ τῶν Ἰεχωβάδων καὶ τῶν παντὸς

εἶδους ἐπικινδύνων παραθηρησκειῶν καὶ νεοφρανῶν σεκτῶν, «ἀδυνατοῦν» ὅμως καὶ ἀρνοῦνται νὰ «κατανοήσουν» τὸ γνήσιον Ὁρθόδοξον φρόνημα τῶν ἀδόλων Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων!

Πάντα τὰ ἀνωτέρω καταδεικνύουν, δυστυχῶς, τὴν πανελλαδικῶς καὶ πανευρωπαϊκῶς πνευματικὴν κατάπτωσησιν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ θεσμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐὰν συντόμως δὲν παλινορθωθοῦν, πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ἄνωθεν δεινὰ ὄχι μόνον διὰ τὸ Ἁγιώνημον Ὅρος, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Εὐχόμεθα, τέλος, ἐκ βάθους καρδίας, ὅπως ὑπάρξῃ παλινόρθωσις θεάρεστος, σᾶς παρακαλοῦμεν δὲ καὶ πάλιν, ὅπως ἐπικρατήσῃ εἰς ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος -καὶ δὴ, εἰς τὰς ἐπισήμους αὐτοῦ Ἀρχάς- πνεῦμα σοφίας, συνέσεως καὶ ἀμύνης ὑπὲρ τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδοξίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Λατινομάχων Ἁγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων Πατέρων κατὰ τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Βέκκου τοῦ 13ου αἰῶνος. Οὕτως ὥστε πρεσβείαις αὐτῶν, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Ἁγιώνημον Ὅρος τῆς μετаноίας μας ἢ προτέρα εἰρηνικὴ συνύπαρξις καὶ συμβίωσις, ἐπ' ὄφελος πάντων ἡμῶν καὶ τῆς Ἁγιωτάτης Ὁρθοδοξίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν δι' ὅλα αὐτὰ μετὰ πολλῆς θλίψεως, διὰ τὴν περαιτέρω πνευματικὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἀγιωνύμου Ὁρους ποὺ ὑπῆρξεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὁ προμαχὼν καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὑπογραφόμενοι ἐλάχιστοι ἐν Κυρίῳ Ἁγιορεῖται Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

- Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως
- Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος
- Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας
- Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος
- Ὑπουργὸν Ἐξωτερικῶν
- Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως
- Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
- Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
- Ἀρχηγοὺς Κομμάτων Ἑλληνικῆς Βουλῆς
- Ἄρειον Πάγον
- Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας
- Γενικὴν Εἰσαγγελίαν Ἀθηνῶν
- Γενικὴν Εἰσαγγελίαν Θεσσαλονίκης
- Ἡμερήσιον καὶ Περιοδικὸν Τύπον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 11ης Ὀκτωβρίου ἐ.ε., ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εὐρέθη εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν, ὅπως διαγράψῃ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν τῆς, τὸν Μητροπολίτην Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον.

Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἔλαβεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τὴν προκλητικὴν στάσιν τοῦ ἀνωτέρω ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον εἶχεν θέσει εἰς ἀκοινωνησίαν ἀπὸ τὸν περασμένον Μάρτιον, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ἐνύμφευσέ πρῶην Ἁγιορεῖτην Μεγαλόσχημον Μοναχόν. Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τότε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέμενε τὴν μεταμέλειαν τοῦ ἐκπεσόντος εἰς τοιαύτην παράβασιν ἐπισκόπου, ἐκεῖνος καταφρονήσας τὴν ἐκκλησιαστικὴν του ἀρχήν, συνέπραξε πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ μὲ κληρικοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν.

Διὰ ταῦτα ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀθανασίου, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιβάλλῃ αὐτῷ τὸ ὡς ἄνω ἐπιεικὲς ἐπιτίμιον.

Ἡ Ἐραχὴ
ῤήματα
καὶ
πολλὰ
συνέσει

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΑ

Με λύπην ανεγνώσαμεν τὴν νέαν διακήρυξιν τοῦ Πάπα (9-7-2007), ὅτι· «ἡ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ», με κεφαλὴν τῆς τὸν Πάπαν, καὶ ὅτι οἱ ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι ἔχουν ναὶ μὲν σωστικὴν χάριν καὶ μυστήρια, ἀλλ' ἔχουν καὶ ἓνα ἔλλειμα ἐκκλησιαστικότητος: Τὴν (μὴ ἐπίσημον καὶ ὑφ' ὄλων τῶν Πατριαρχῶν) ἀναγνώρισιν τοῦ Πάπα, ὡς πρώτου, ὡς ἀλαθήτου, ὡς μόνης κεφαλῆς τῆς παγκοσμίου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, με ἐξουσίαν νὰ διευθύνῃ αὐτὸς καὶ μόνον τὰ ζητήματα ὄλων τῶν -σαφῶς- κατωτέρων αὐτοῦ Πατριαρχῶν...

Διὰ κάθε εὐαίσθητον ὀρθόδοξον πιστόν, λοιπόν, γεννᾶται μία ἀλυσίδα ἐρωτημάτων: Πρὸς τί ἡ συμμετοχὴ τῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ 1948 εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»; Πρὸς τί αἱ ἀλληλοαναγνώσεις «Βαπτίσματος» καὶ «Μυστηρίων» μεταξὺ παπικῶν καὶ Νεοημερολογιτῶν; Πρὸς τί αἱ ἄρσεις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1964; Πρὸς τί ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παντρεύει ὁμοφυλοφίλους -ἀκόμη καὶ ζῶα- ἐπισήμως διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου εἰς τὴν ἐκκλησίαν; Τέλος· πρὸς τί ὅλη αὐτὴ ἡ ἐξαπάτησις τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ; «Διὰ νὰ κηρύξωμεν Ὁρθοδοξίαν» ἀπαντοῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ ἐν Ἑλλάδι, φιλοῦντες τὰ χέρια τῶν Καρδιναλίων καὶ σκύβοντες ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Πάπα εἰς τὸ ἐξωτερικόν...

Οἱ παπικοὶ, ὡς ἀποδεικνύεται, ὄχι μόνον δὲν ἤλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ παρέσυραν μακρὰ καὶ τοὺς νεοημερολογίτας-οἰκουμενιστάς ὁμοϊδεάτας των, Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, οἱ ὅποιοι διὰ

νὰ εἶναι ἄρεστοί, μεμονωμένως τὸν ἀποκαλοῦν πρῶτον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπισκόπων, ἀλλὰ -ἀκόμη- ὄχι ἀλάθητο. Ὁ Πάπας, λοιπόν, γνωρίζων ὅτι ἔχει ἀπέναντί του δειλοὺς(;) εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως ρασσοφόρους, ζητᾷ τὸ ἐξῆς: Ἀναγνώρισιν ἐπίσημον ἀπὸ ὅλα τὰ «Ὁρθόδοξα» Πατριαρχεῖα καὶ τὰς αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας εἰς τὸ πρόσωπόν του ὡς πρώτου καὶ ἀλαθήτου, ὅπως καὶ ὁ ἐωσφόρος ἠθέλησε νὰ γίνῃ ἴσος μετὸν Δημιουργόν του, καὶ ἔκτοτε κυλιέται εἰς τὸν βουρκον τοῦ ἐγωϊσμοῦ του· καὶ καθ' ὅσον διαπιστώνομεν, ὑπάρχουν πάρα πολλοί, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον του, πιστοί... εἰς τὰ κελεύσματά του. Καλὸν κατήφορον λοιπόν... Ὅλα τὰ ψεύδη, ὅτι αἱ συμπροσευχαὶ εἶναι ἐκδηλώσεις ἀγάπης, ὅτι ἡ «ἄρσις» τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1964 ἐγένετο διὰ τὸ καλὸν μας, ὅτι καὶ οἱ παπικοὶ εἶναι χριστιανοί, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἡ Μία Ἐκκλησία τῆς πίστεώς μας, ἀλλ' ὑπάρχουν ἄλλες 100-200-300 -ἀναλόγως τῷ ἀριθμῷ μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε.- ἐκκλησίαι, ὅλα ταῦτα ὁ πιστὸς ἑλληνικὸς λαός, μετὸ ὄντως ἀλάθητον αἰσθητήριόν του, τὰ ἀντελήφθη καὶ διεχώρισε τὴν θέσιν του ἀπὸ τὸ 1924, ὅπου ἤρχισεν ὁ κατήφορος τῆς προδοσίας μετὴν καταπάτησιν τῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων Νικολάου, Σπυρίδωνος, Μεγάλου Ἀθανασίου καὶ τῶν λοιπῶν 315 ἁγίων, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν ἐνότητα τῆς μόνης ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἐθέσπισαν βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου νὰ ἐορτάζουσι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπροστάτευσαν τὸν λαὸν ἀπὸ τοὺς προδότας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἀπαγορεύοντας τὰς συμπροσευχάς...

Μήπως, λοιπόν, ἐκεῖνοι ὅπου ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀπὸ ἀγάπην συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετὸς προδότας τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν περισσοτέραν ἀγάπην ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόλαον, τὸν γνωστὸν διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του πρὸς τὰς χήρας, τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς ἀσθενεῖς; Μήπως οἱ σημερινοὶ ἡγέται τῶν κρατικῶν ἐκκλησιῶν καὶ μορφωμάτων εἶναι ἀγιώτεροι τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ ὅποιος ἐδιώκετο 46 ἔτη, ἀρνούμενος νὰ συμπροσευχηθῇ μετὸς Ἀρειανούς, ἐκρύβετο δὲ εἰς κοιμητήρια καὶ πηγὰδια, καὶ ἐφιλοξενεῖτο εἰς οἰκίας διὰ νὰ μὴν συλληφθῇ, ἢ ἀκόμη δολοφονηθῇ; Καὶ ὅλα ταῦτα διότι δὲν ἀνεγνώριζεν τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου! Διότι

ἤρνεϊτο νὰ συμπροσευχηθῆ μαζί του, ἢ μὲ Ἀρειανούς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς!... Ἄν ἐδέχτο; Ἄν ἐδέχτο θὰ εἶχεν ὅλα τὰ καλά, τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐλῆς του, ἄνεσιν καὶ χαμόγελα ἀπὸ παντοῦ· ὅπως οἱ σύγχρονοὶ μας ψευδοορθόδοξοι ταγοὶ καὶ οἰκουμενισταί... Ἄν ἐδέχτο ὅμως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, τότε δὲν θὰ ἦτο Μέγας ἀλλὰ θὰ ἦτο μικρός· μικρὸς εἰς τὴν πίστιν· μικρὸς εἰς τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν· μικρὸς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου καὶ πρεσβυτέρου· ὅπως μικροὶ καὶ κατακριτέοι εἶναι οἱ σύγχρονοὶ μας ψευδοορθόδοξοι ταγοὶ καὶ οἰκουμενισταί...

Δι' αὐτὸ ὁ πιστὸς λαὸς βλέπει τὴν πνευματικὴν των ἔκπτωσιν, βλέπει ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ, καὶ ἀποχωρεῖ ἐρχόμενος εἰς τὰς τάξεις τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι παραμένουν ἀπὸ τοῦ 1924 ἡνωμένοι μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεκόπησαν οἱ νεοημερολογίται ἐπίσκοποι. Ὁ πιστὸς λαὸς διακρίνει, καὶ θέλοντας νὰ ἔχη δίπλα του ἕναν γνήσιον ὀρθόδοξον ἱερέα, φεύγει ἀπὸ τὸν ἐπαγγελματία παπᾶ, ποῦ ἔχει ἀπέναντί του.

Ἑλληνικὲ λαέ! Οἱ κρατικοὶ ρασσοφόροι περιφερόμενοι ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, συλλέγουν φῶτα δημοσιότητος, χειραφίαις, ἀναγνωρίζουν πάπες καὶ παπαδίνες, καὶ πλέον ἔκαμαν τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως ἐπάγγελμα. Ὁ δρόμος τοῦ ὀρθοδόξου ἐπισκόπου καὶ ἱερέως εἶναι ὁμολογία Χριστοῦ καὶ ὄχι ὁμολογία, ὁμολογία Ὀρθοδοξίας καὶ ὄχι ὁμολογία παπικῆς πρωτιάς... Οἱ σημερινοὶ θρησκευτικοὶ ἐπικεφαλεῖς δὲν εἶναι μαθηταὶ τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν Χριστιανοί, εἶναι καριερίστες. Ἀπομακρύνσου διὰ νὰ μὴν ἔχεις καὶ ἐσὺ εὐθύνην εἰς τὰ ἔργα των. Ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ παπικοῦ μοναχοῦ Μπαλέστερ Κονβαλιέρ, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειπεν τὴν αἵρεσιν τοῦ παπισμοῦ λέγων, ὅτι «ὁ παπισμὸς λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἀποκαλέσει τὸν Κύριό μας... ἀντιπρόσωπο τοῦ Πάπα στὸν οὐρανό»!!! (βλ. «Θεοδρομία», τ. 1)

Οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, τέλειοι καὶ ἅγιοι δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι γνήσιοι ὀρθόδοξοι καὶ ἀληθεῖς Χριστιανοί, πιστεύουν εἰς αὐτὸ ὅπου πράτ-

τουν καὶ ὑπηρετοῦν. Ἀπόδειξις; Ὑπηρετοῦν ἄμισθοι, κάτι τὸ ὁποῖον καὶ ἐκτιμᾷ ὁ πιστὸς λαὸς καὶ συνεχῶς ἐγκαταλείπει τοὺς ἀποστάτας Οἰκουμενιστάς. I.A.

ΜΙΣΘΩΤΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

Διαβάσαμε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ προβληματισμὸν τὸ ἄρθρον τοῦ ἀγωνιστοῦ ἱερέως π. Χρήστου Σαρκαδούλα τῆς νεοημερολογιτικῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, εἰς τὸ ἔγκριτο περιοδικὸν «Ἐπιστροφή» (τ. 16), μὲ τίτλον: «Γιὰ τὴν Ἐλευθερία ἔκφρασης καὶ δράσης τῶν παπάδων». Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀγωνία καὶ ὁ ἀγῶνας ὅσων συντελοῦν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐντύπου αὐτοῦ, ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀπλῶν ἱερέων τοῦ λαοῦ, οἱ ὅποιοι βιώνουν τὴν μέγγενη τῆς ἐκάστοτε δεσποτικῆς ἀγκάλης, καὶ εἶναι κάθε τι ἄλλον παρὰ πατρικὴ... Ἄς εἶδομεν ὅμως τι λέγει ὁ ἴδιος ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου, ἀγανακτισμένος διὰ τὴν πορείαν καὶ τὴν θέσιν τῆς νεοημερολογιτικῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἴδιος τυγχάνει πρεσβύτερος:

«Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία οἱ κληρικοὶ δὲν εἶχαν ὡς βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα τὸ λειτούργημα τους, κατὰ συνέπεια ἢ καθαίρεσή τους δὲν τοὺς δημιουργοῦσε οἰκονομικὸ πρόβλημα πέραν αὐτοῦ ποῦ τυχὸν εἶχαν... Ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτηση ἐπίσης τοῦ κληρικοῦ, κυρίως τοῦ πρεσβυτέρου, ἀπ' τοὺς πιστοὺς, τὸν ἐνσωμάτωνε στὴν κοινότητα. Ἡ ἀνέχεια τῶν πιστῶν σήμαινε καὶ δική του στέρηση κατὰ συνέπεια, ἀγωνιοῦσε πραγματικὰ γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τους, τὰ ὁποῖα ἦταν καὶ ἄμεσα δικά του, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἀσκοῦσε βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα».

Ἔως ἐδῶ ὁ π. Χρῆστος περιγράφοντας τὴν κατάστασιν τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν ἕως τὸ 1950 περίπου, συνάμα δίδει ἄθελά του τὴν ἕως καὶ σήμερον εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἢ ὁποῖα παραμένουσα -ἀπὸ τὸ 1924 ἕως σήμερον- πιστὴ εἰς τὴν ἀκαινοτόμητον Ὀρθόδοξίαν τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δὲν ἠκολούθησεν τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, οὐδὲ τὸν παναιρετικὸν Οἰκουμενισμόν, καὶ οὕτως διέφυγε τὸν στραγγαλισμὸν τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξ Ὀρθοδοξίας

ἔκπτωσιν. Οἱ κληρικοί τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Ἱεραποστολῆς μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀσκοῦν συχνάκις παραλλήλως καὶ ἓνα βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα: ὡσὰν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ὅπου ἦτο σκηνοποιός, καὶ ἦτο κοντὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, μεταδίδοντάς τους καλύτερα καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἀκριβῶς καὶ οἱ κληρικοί μας βιοπορίζονται ράβοντες ράσσα καὶ ἄμφια, φιλοτεχνῶντες ἱεράς εἰκόνας καὶ κομβοσχοίνια, ὄντες δάσκαλοι καὶ καθηγηταί, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνουν τὸ δημόσιον ταμεῖον μὲ μισθοὺς ἱερωσύνης, οἱ ὅποιοι μισθοί -ἰδιαιτέρως εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκόπων- εἶναι πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τὸ σύνηθες ἡμερομίσθιον τοῦ ἐργαζομένου οἰκογενειάρχου.

Συνεχίζων ὁ συντάκτης γράφει: «*Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ κλήρου στὴν ἐθνικὴ ἀντίσταση, στὸ Ε.Α.Μ. καὶ σὲ ἄλλες ὀργανώσεις θορύβησε τὴν ἀστικὴ τάξην καὶ τοὺς συμμάχους τῆς. Ἡ λύση παρόμοια. Ἡ συνταγὴ δοκιμασμένη. Μετὰ τοὺς διωγμοὺς ἡ ἐξαγορά. Ἄλλωστε δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ καρότο εἶναι ἡ ἄλλη ἄκρην τοῦ μαστιγίου. Οἱ κληρικοί μὲ τὴν μισθοδοσίαν ἀποκόπτονται ἀπ' τὸν λαόν... Ὁ ἐπίσκοπος-δεσπότης, ἔχοντας τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀνοίγοι κλείνει καὶ νὰ στραγγαλίζει τὴν στρόφιγγαν τῶν οἰκονομικῶν πόρων πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους, γίνεται ἐξουσιαστής τους. “Ἡ μισθοδοσία ἀπ' τὸ δημόσιο” λέει συνταξιούχος ὑπέργηρος ἱερέας τῆς Ἱ.Μ. Φθιώτιδος, “εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας μας καὶ τὴν γιγάντωση τοῦ δεσποτισμοῦ”».*

Ὁ προβληματισμὸς ποὺ ἀνεφέραμε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου, ἔγκειται εἰς τὸν ἐξῆς ἀναμενόμενον, καὶ διὰ κάθε ἀξιοπρεπῆ, συλλογισμόν: Ἀφοῦ οἱ ἀγαπητοί μας ἱερεῖς, οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν τὸ κατάντημα τῆς κρατικῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας των· ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι ὁ μισθὸς εἶναι τὸ καρότο (καὶ γνωρίζομεν ὅτι τὸ καρότο τὸ δίδει εἰς τὰ ὑποζύγια του, ὅποιος θέλει νὰ ὀδηγῇ τὴν ἄμαξαν χωρὶς πρόβλημα)· ἀφοῦ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι ἔχασαν τὴν ἐλευθερίαν των ἐξαιτίας τοῦ μισθοῦ (καὶ ὄχι μόνον...), ὁ ὅποιος εἰς περίπτωσιν τῶν ἱερέων εἶναι 1.200 εὐρῶ περίπου εἰς τὰ 10 ἔτη ὑπηρεσίας· ἀφοῦ οἱ

ἴδιοι γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὸ κεφάλαιον Ματθ. κ', 25-26 ὁ Κύριός μας λέγει ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους: «*ἔξερете, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν ἀσκοῦν ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς αὐτοὺς καὶ οἱ ἰσχυροὶ τοὺς καταδυναστεύουν· αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ συμβαίνει μεταξύ σας*»· ὁμοίως γνωρίζουν ὅτι ἀποβάλλει τοὺς μισθωτοὺς ποιμένας: «*ὁ μισθωτὸς καὶ ΟΥΚ ΩΝ ποιμὴν...*» (Ἰωάν. ι', 10)· διατὶ δὲν ἐγκαταλείπουν τὸ σχίσμα τοῦ νέου ἡμερολογίου; Διατὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ἀποστολικὴν προτροπὴν: «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*», οὕτως ὥστε καὶ νὰ γλυτώσουν τὰ ἐπιτίμια τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἀναθεματίζουν, δηλαδὴ χωρίζουν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοὺς νεωτεριστάς; Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ αἰσθανθοῦν -ἐπιτέλους- πῶς εἶναι νὰ ζῆς ἐλεύθερος καὶ ὑπερήφανος ὅταν ἀμοίβεσαι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ἐὰν καὶ ἐφόσον ἐκεῖνοι θέλουν, ἐφόσον κρίνουν ὅτι ὄντως εἶσαι ἄξιος λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας...

Οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι κληρικοί νιώθουν μεγάλην εὐτυχίαν καὶ ψυχικὴν πληρότητα ὅταν ἔχουν κερδίσει ἀξίως τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὅποιος διεκονεῖτο καὶ ἀπὸ τὰς εὐλαβεστάτους μαθητριάς του, προκειμένου νὰ κηρύττει ἀπρόσκοπτα. Ἐπίσης εἶναι ἀξιοπρεπεῖς πληρώνοντες τὰ ἔξοδα των ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν των, τὸ ὅποιον κατέχει ὁ καθ' εἷς ἀναλόγως μὲ τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν τάλαντον. Δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ κάποιον Δεσπότην, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι τοὺς πληρώνει καὶ τοὺς ἀπολύει ἀναλόγως μὲ τὰ «κέφια» του, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς νεοημερολογίτας.

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς· πολὺ ἀκριβὰ δὲν πληρώνετε τὸν φθηνὸν μισθόν σας; Καὶ διατελεῖτε ἐκτὸς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων· καὶ σὰς χρησιμοποιοῦν ὡς ὑπαλλήλους οἱ δεσποτάδες σας!...

I.A.

Διὰ συνεισφορὰν εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ὀλοθύμως ἀνταπεκρίθησαν οἱ κάτωθι:

Ἱ. Ναὸς Ἁγίας Ζώνης Περιστερίου Ἀττικῆς 200€
Ἱ. Μονὴ Παντανάσσης Περιστερᾶς 200€

«ΦΟΒΟΥ ΤΟΥΣ... ΜΑΣΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΦΕΡΟΝΤΑΣ»!

Μεγάλην αίσθησιν εἰς τὸ πανελλήνιον προκάλεσεν τὸ σθεναρὸν ὄχι τοῦ δήμου τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, εἰς ἄκρως δελεαστικὴν οἰκονομικὴν προσφορὰν τῆς Μασονίας! Συγκεκριμένως, ἡ ἐν Ἑλλάδι Μασονία δι' ἀντιπροσώπου της (γνωστοῦ παλαιόθεν αὐτοπροβεβλημένου μάλιστα ὡς μασόνου!) προσέγγισεν μὲ δόλιον τρόπον ὑπευθύνους τοῦ δήμου καὶ προσέφευρεν τεράστιον χρηματικὸν ποσόν (περὶ τὰ 600.000 Εὐρώ) διὰ τὴν δημιουργίαν (ὑποτίθεται) μονίμου στέγης δι' ἄτομα μὲ εἰδικὰς ἀνάγκας. Ὅμως, παρὰ τὸ ἐντυπωσιακὸν μέγεθος τῆς μασονικῆς δωρεᾶς, οἱ Σερραῖοι ἀπήντησαν μὲ ἐν ξερὸν ὄχι, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν ὑποπτον ἐμμονὴν τοῦ φερομένου ὡς δωρητοῦ εἰς λεπτομερείας ἀντιφατικὰς ὡς πρὸς τὴν ἀγνότητα τῶν προθέσεων (καὶ ποῦ μᾶλλον προϊδέαζον τὴν δημιουργίαν νέας τεκτονικῆς στοᾶς), καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν μασονικὴν ιδιότητα τοῦ ἰδίου τοῦ δωρητοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν παρέλειπε νὰ τὴν διατυμπανίζη προκλητικῶς εἰς κάθε εὐκαιρίαν ποῦ τοῦ παρουσιάζετο! («Εἶμαι ὑπερύφανος ποῦ εἶμαι μασόνος» ἐκραύγαζεν χαρακτηριστικῶς!)

Ἐμφανιζόμενος μάλιστα εἰς τὰ τοπικὰ τηλεοπτικὰ μέσα ἐνημερώσεως, ἐπετέθη μὲ ἱταμὸν ὕφος κατὰ τῆς τοπικῆς νεοημερολογικῆς Μητροπόλεως (τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὑπαίτιον διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματός του), ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Σερραϊκοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξύβρισεν ἀποκαλώντας τον ἀνάξιον(!)· γεγονὸς ποῦ προεκάλεσεν τὴν παρέμβασιν βουλευτῶν τοῦ νομοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐκινήθησαν νομικῶς κατὰ τοῦ ὡς ἄνω τέκτονος «δωρητοῦ». Ἐπιβάλλεται δὲ νὰ ἐξάρομεν τὴν -σχεδὸν ὁμολογιακὴν- στάσιν τοῦ τοπικοῦ νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Σερρῶν (καθότι ὀφείλομεν νὰ ἐπισημαίνομεν καὶ τὰ θετικὰ ἐκτὸς τῶν ἀρνητικῶν τῆς κρατούσης ἐκκλησίας), ὁ ὁποῖος -εἰς ἀντίθεσιν μὲ ὁμολόγους του ἄλλων ἐπαρχιῶν, οἵτινες ὑπεδέχθησαν ἀσμενῶς τὸν εἰρηθέντα μασό-

νον- ἀπήντησεν εἰς τὰς μασονικὰς προκλήσεις μὲ τὴν δέουσαν σοβαρότητα, ὑπευθυνότητα ἀλλὰ καὶ καυστικότητα, βάζοντάς τον -κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον- εἰς τὴν θέσιν του.

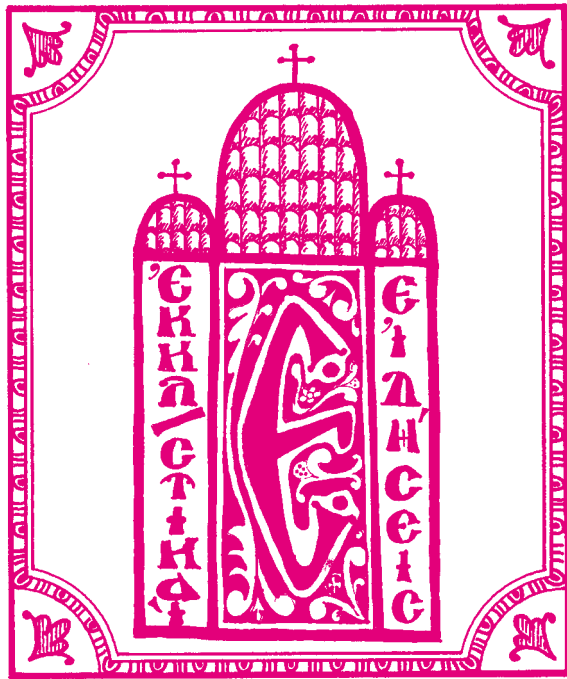
Ἡ τιμία καὶ ὁμολογιακὴ αὐτὴ στάσις τῶν Σερραίων πολιτῶν, προὔξενησεν ἰσχυρόν... τεκτονικὸν κλυδωνισμόν εἰς τὸ σαθρὸν τεκτονικὸν οἰκοδόμημα, καὶ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ φωτεινὸν παράδειγμα διὰ κάθε ἑλληνικὴν πόλιν. Δυστυχῶς, δι' ἄλλη μίαν φοράν, τὰ μεγάλα τηλεοπτικὰ δίκτυα ἠγγνόησαν τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο γεγονός, ἀφοῦ ἐπροτίμησαν νὰ προβάλλουν καὶ πάλιν τὴν ἀρνητικὴν εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος (βλ. Ζωνιανὰ κ.ἄ.). Εἶναι μάλιστα τὸ ὄχι αὐτὸ τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν τὸ δευτέρον εἰς πρόκλησιν ποῦ ἐδέχθη κατὰ τῶν παραδοσιακῶν ἑλληνορθοδόξων ἡθῶν καὶ ἀξιῶν. Πρὸ ἐτῶν γνωστὸς θεατρικὸς (κυρίως τηλεοπτικὸς) γελωτοποιὸς -φερέφωνον τῆς καθεστηκυῖας ἐν Ἑλλάδι (Νέας) τάξεως- ἀπαίτησεν μὲ ἀνήκουστον αὐθάδειαν νὰ «ἀνεβάσει» Ἀριστοφάνην εἰς τὸν... προαύλιον χῶρον ἱστορικοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ! Παρὰ τὰς ἐκβιαστικὰς πιέσεις τῶν ἰσχυρῶν προϊσταμένων του μέσῳ τῶν τηλεοπτικῶν δικτύων καὶ τοῦ τύπου², ἡ πρωτοφανὴς προπέτεια τοῦ ἐν λόγῳ «saltimbanco», συνήντησεν τὴν σθεναρὰν ἀντίστασιν τοῦ σερραϊκοῦ λαοῦ, καὶ ἡ ἀντίχριστος συναγωγὴ τῶν ἀποδομητῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐδέχθη ἰσχυρὸν ἐξευτελιστικὸν ράπισμα!

Αὐτὰ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῆς «Ἑλλάδος ποῦ ἀντιστέκεται», πρέπει νὰ προβάλλονται καὶ νὰ ἀποτελοῦν πρότυπα διὰ σύνολον τὸν Ἑλληνισμόν εἰς τὸν ἄνισον ἀγῶνα του κατὰ τῆς παγκοσμίου Νέας Τάξεως τοῦ Ἀντιχρίστου. Μήπως, ἄλλωστε, οἱ Δαβὶδ καὶ Νέστωρ μὲ τὴν ἰδίαν των δύναμιν κατέβαλλαν τοὺς ἀπείρως ὑπερτέρως κατὰ τὴν σωματικὴν ἀνδρείαν Γολιάθ καὶ Λυαῖον, ἂν ὄχι μὲ θείαν ἀρωγὴν καὶ ἄνωθεν βοήθειαν;

Π.Κ.

1) Τὸ γεγονός ἐλαβεν χώρα κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 2007(ν.ῆ.). Πρβλ. τὸν καθημερινὸν τύπον τῆς περιόδου ἐκείνης.

2) Ἦτο πράγματι πρωτοφανὴς ἡ ἐπίθεσις συσώμου σχεδὸν τοῦ τύπου κατὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήριζεν μεσαιωνικὴν καὶ ἐπαρουσίαζεν τὴν ἀρνήσιν εἰς τὴν ἀνήκουστον πρόκλησιν τοῦ εὐτελοῦς θεατρίνου ὡς... διωγμὸν καὶ στέρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκφράσεως!! Εἶναι πράγματι λυπηρὰ ἡ κατάντια τοῦ κατευθυνόμενου τόπου.

Ἐπιμέλεια:
 Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαλλίας καὶ Ἐξαρχος Δυτικῆς Εὐρώπης, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ποιμαντικῶν του δραστηριοτήτων, ἐπεσκέφθη τὴν χῶραν τῆς Ἰταλίας, καὶ συγκεκριμένα τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἰς Salerno κατὰ τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Ἰούλιον ἀντιστοίχως. Προήγαγεν δὲ κατ' αὐτὰς τὸν εὐλαβέστατον π. Ἀνθιμον εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον.

1η Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίου, ἐπανηγύρισεν ἡ ὁμώνυμος τοῦ Ὁσίου γυναικεία κοινοβιακὴ Μονὴ εἰς Μαυρομάτι Θηβῶν. Τῶν ὅλων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεως προεξήρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε καὶ τὸν ἀνάλογον τῆς περιστάσεως πανηγυρικὸν λόγον,

συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Ἱεραρχῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων διεδέχθη ἡ παράθεσις πλουσίας τραπέζης ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, πρὸς ἅπαντας τοὺς συναθροισθέντας προσκυνητάς.

8η Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Γεννήσεως τῆς Ἵπεραγίας Θεοτόκου, ἤγγεν τὴν κατ' ἔτος ἐπίσημον πανηγυρίν τῆς ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Κανάλας Ἄνω Λιοσίων, κτίτωρ καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῆς ὁποίας ὑπάρχει ὁ πάνυ γνωστὸς διὰ τὸ πολυσχιδὲς καὶ θεοφιλὲς του ἔργον Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος Λίγγος.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν θρησκευτικῶν ἑορτίων ἐκδηλώσεων, ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ Μέγας Ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, ὁ

ὁποῖος καὶ προηγῆθη τῆς ἐν συνεχείᾳ λαμπρᾶς λιτανεύσεως τῆς ἐφεστίου θαυματοργοῦ θεομητορικῆς εἰκόνας εἰς τὸν περιβάλλοντα τὴν Μονὴν οἰκιστικὸν χῶρον, πλαισιούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ

Θεοφιλεστάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τὸ πρωῒ τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, εἰς ἣν παρέστη χοροστατῶν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅστις καὶ ἐτέλεσεν τὴν Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνιερουργούντως αὐτῷ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐπηκολούθησεν καὶ πλουσία τράπεζα, παρατιθεμένη πρὸς ἀπαντας τοὺς πανηγυριστάς.

Ὡσαύτως, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπενηγύρισεν καὶ ἡ ἐπώνυμος τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου σεβασμία Ἱερὰ Μονὴ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Θρακομακεδόνων Πάρνηθος, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν κτίσμα τοῦ ἀλείστου μνήμης ὁσιωτάτου Μοναχοῦ π. Ἰωάσαφ Μπέλλα. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ πανηγυρίζουσαν Μονὴν μετέβησαν ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Μακάριος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, ὅπως παραστοῦν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος, συμπροσευχομένου αὐτῷ τοῦ Μακαριωτάτου, ὅστις καὶ ἐν κατακλείδι ἀπηύθη συντομον πανηγυρικὸν λόγον πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους διὰ τὴν ἱερὰν ἀγρυπνίαν εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

10η Σεπτεμβρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυφοδώρας, ἐπενηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος ἱστορικὸς Ἱερὸς Ναὸς εἰς Βοτανικὸν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν ἀφ' ἐσπέρας τελούμενον ἐσπερινὸν καὶ τὴν ἀκόλουθον ἱερὰν λιτανεῖαν τῆς

εἰκόνας τῶν Ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν, προσῆλθεν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ τοπικοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεῖα Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου.

1η Ὀκτωβρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπανηγύρισεν ὁ περικαλλῆς Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας Γοργοπήκου παρὰ τὸν Εὐοσμον Θεσσαλονίκης.

Συμφώνως τῷ λειτουργικῷ τυπικῷ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας, συμπροσευχομένων τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, καὶ τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Φιλίππων Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τὴν πρωΐαν ἐτελέσθη μετὰ πάσης κατανύ-

ξεως ἢ πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου καὶ τῶν ὡς ἄνω Ἀρχιερέων, τῇ συμμετοχῇ πλειάδος κληρικῶν καὶ πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

Κατ' αὐτὴν ὁ Μακαριώτατος προέβει εἰς τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ ἱερολογιωτάτου Ἀρχidiaκόνου π. Δαβὶδ Ἀδελφοθεΐτου, τὸν ὁποῖον καὶ προσεφώνησεν καταλλήλως.

23ῃ Ὀκτωβρίου. Ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπανηγύρισεν ἡ σεμνηνομένη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Ἱερὰ ἀνδρῶα Κοινοβιακὴ Μονή, παρὰ τὸ χωρίον Περιστερὰ Θεσσαλονίκης, κτήτωρ καὶ πρῶτος Ἡγούμενος τῆς ὁποίας διετέλεσεν ἄχρι τῆς ἀναλήψεως τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν του καθηκόντων, ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Μακάριος.

Συμφώνως μὲ τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾷ Μονῆς, ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου, συμπεριλαμβανομένης τῆς Λιτῆς, εἰς ἣν παρέστησαν συμπροσευχόμενοι μετ' αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, οἱ πατέρες τῆς Μονῆς καὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Τὴν πρωΐαν τῆς 23ῆς Ὀκτωβρίου, ἐφάλλη κατὰ τὸ ἔθος ἢ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ὁποῖος ὡσαύτως τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ καὶ ἐπὶ τῇ συγχρόνως ἐορταζομένη μνήμῃ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ρωμαίου, ἤγειν τὰ ὀνομαστήριά του.

Ἀκολούθως δέ, ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐτέλεσεν τὴν τῆς πανηγύρεως Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν, τῇ συμμετοχῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Εὐθυμίου, καὶ -ἐπὶ πλέον- τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας προσήλθαν οἱ πιστοὶ εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον τῆς Ἱερᾷς Μονῆς διὰ νὰ εὐχηθοῦν εἰς τὸν Μακαριώτατον «ἔτη πολλά».

28ῃ Ὀκτωβρίου. Ὁ Σεβασμιώτατος Μη-

τροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος προήγαγεν τὸν εὐλαβέστατον κ. Δημήτριον Κυριαζίδην εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Διακόνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Θεσσαλονίκης.

ΕΓΚΟΛΠΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ 2008

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφορήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ νέος μικροῦ σχήματος ἡμεροδείκτης τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2008. Ὁ Πιστὸς θὰ εὔρη εἰς τὸν ἡμεροδείκτην πλήρη ὁδηγὸν τῶν ἑορτῶν - νηστειῶν καὶ τῶν Κυριακοδρομιῶν, ὡς καὶ πλήρη κατάλογον ὄλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τόσον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ νέος ἡμεροδείκτης διατίθεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὅλης τῆς χώρας ἔναντι συμβολικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ κατατεθῆ εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας ταμεῖον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 6.00 μ.μ. εἰς τὸ πνευματικὸν κέντρον «Παναγία Ψυχοσώτῃρα» (Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ 17, Πλατεία Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, Ἁγία Βαρβάρα, τηλ. 210 5610710) μὲ θέμα: «Ἐπίκαιρα πνευματικὰ ζητήματα».

(Ἀπὸ Ἀθήνα: Λεωφορῖο 839, Ἀφετηρία Ζήνωνος, Στάση Τέρμα
Ἀπὸ Πειραιά: Λεωφορῖο 830, Στάση Προφήτη Ἡλία.)

Καθ' ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν (Ἀρτέμωνος 131, τηλ. 210 9711074, 9706809) μὲ θέμα: «Ἐρμηνευτικὰ Πατερικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου».

Καθ' ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 6ην μ.μ. τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀναλήψεως Σπάτων (Ἀγ. Βασιλείου 8, τηλ. 210 6633147) μὲ θέμα: «Τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας».

Καθ' ἕκαστον Σάββατον καὶ ὥραν 5ην μ.μ. τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Ζώνης Περιστερίου (Μάνης 8, τηλ. 210 5714517) μὲ θέμα: «Τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας».

Ὡς αὐτως ἀνακοινοῦται ὅτι **καθ' ἐκάστην Τετάρτην καὶ περὶ ὥραν 7.00 μ.μ.** εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ (Κρήτης καὶ Ἀθηνάς 1, Τηλ. 210 4956716), πραγματοποιεῖται κύκλος μελέτης μὲ τὸ θέμα: «Προσεγγίζοντας τὸν γνόφο τῆς Θείας Λειτουργίας (Ἀνάλυση - Ἐρμηνευτικὰ σχόλια τοῦ Μυστηρίου). Τὸ θέμα παρουσιάζει ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Σάββας Μαστρογιαννίδης.

Κεντάκλιον
τῆς Ἰνδικῆς Ἰακώβου

Ἄχος δ' ὁ ὑψιτέϊς.

 τῶν αἰώνων πόν-
ητῆς καὶ δεσπότης,*
Θεὸς τῶν ὄρων ὑπερῶσι
ὄντως,* τὴν ἐνλαύσιον
εὐλόγησον περιόδῳ,* σῶ-
ζων τῷ ἔχει α* τῷ ἀ-
πείρῳ, οὐκίρμων,* πᾶν-
τὰς χατρεύοντα* σοὶ τῷ
μόνῳ δεσπότη* καὶ ἐκ-
βοῶντα φόβῳ· Πυτρωτά*
εὐφρον πᾶσι* τὸ ἔτος
χρηγῶν.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠ. ΑΘ.
Αριθμὸς Ἀδείας
1068

«Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Ἀθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 Κ.Δ.Α.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468